

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXX 15. LISTOPAD BROJ 20
A. D. 1909 – A. M. 6037

SADRŽAJ

Jesu li se Učenja „Stražarske Kule” Promjenila?	695
Patnje Kristove za Crkvu i Svijet	696
Žrtve Pashe i Dana Pomirenja	697
Griješ Svijeta	698
Otkupnina i Žrtva za Griješ	698
Ima li Zasluge u Našim Žrtvama?	699
Pravda ne Zahtijeva Naše Zasluge	700
„Isusova Krv” i „Krv Novog Saveza”	701
Jedan Posrednik, Isus	702
Abrahamski Savez Nije Novi Savez	702
Čista Savjest	707
Propovijedanje Krista Vladarima	709

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudroču koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

JESU LI SE PROMIJENILA UČENJA „STRAŽARSKE KULE“?

DA LI NEDAVNE promjene u učenjima STRAŽARSKE KULE koje se odnose na Saveze utječu na bilo koju od osnova doktrine ili bilo koje značajke Božanskog plana vjekova kako je prethodno prepoznato i predstavljeno u STUDIJAMA SV. PISMA, sv. I. do VI.?

Ako se riječ promjena shvati kao odbacivanje svega što se nekad smatralo istinom, tada poričemo da je došlo do bilo kakve promjene u našem učenju. Dok prolazimo cestom preko brda i doline, postoje stalne promjene u jednom smislu riječi – mijenjanje prizora – ali to ne podrazumijeva promjenu u putnikovom kursu – vraćanje njegovih koraka. Dakle, „put pravednika je kao svjetlo koje blista” i oni koji ga slijede nalaze da svijetli „sve više i više do savršenog dana.” Neće morati reći, kao što su neki nedavno rekli, „Sedamnaest godina smo mislili da smo na pravom putu, ali sada se moramo vratiti našim koracima i vratiti se tamo gdje smo tada počeli, i krenuti drugim putem.” Oni koji su bili na pravom putu blistave svjetlosti i ostali na njemu nikada neće trebati reći: „Nekoć smo mislili da su TABERNAKULSKE SJENE BOLJIH ŽRTAVA najjasnije i jedino zadovoljavajuće rješenje teme na svijetu, ali sada se moramo vratiti svojim koracima i moramo odbaciti sve u što smo ikada vjerovali u pogledu većeg Dana pomirenja i njegovih boljih žrtava. Moramo se vratiti unatrag i računati sve te godine kao gore od protraćenih.”

U tom smislu riječi promjena, publikacije STRAŽARSKE KULE su nepromjenjive od početka do danas. Ono o čemu se govori kao o „promjeni” ne bi se trebalo pravilno tako nazivati. Ništa se nije promijenilo. Svaki korak na tom putu bio je ispravan – niti jedan korak ne treba precrtati ili na neki drugi način odbaciti. Ovo je jedan od dokaza Božanskog vodstva – nadzora našeg Gospodina nad Očevim djelom tijekom vremena njegove prisutnosti.

Kao što je nedavno prikazano u STRAŽARSKOJ KULI, naše današnje prezentacije na temu Saveza u potpunosti su u skladu s onima koje smo dali prije četvrt stoljeća. Što je onda to što naši protivnici nazivaju „promjenom”? Čisto zbog činjenice da smo od početka koristili izraz Novi savez previše mlitavo – dok smo tvrdili da, iako pripada budućnosti, Milenijskom dobu, neće biti operativan za Izrael i svijet do tada.

Ipak smo smatrali (nebiblijski kako sada vidimo) da je naše opravdanje bilo nekako povezano s tim Novim savezom, iako nismo mogli objasniti kako ili zašto bismo trebali biti pod dva saveza. Još uvijek vidimo potrebu za našim opravdanjem. Još uvijek vidimo da se temelji na žrtvi našeg Gospodina. Još uvijek vidimo da je naš udio u tome dobiven vjerom – da smo

„opravdani vjerom.” Ali sada vidimo da Novi savez nema nikakve veze s ovom vjerom ili s našim opravdanjem, i da nijedan tekst Svetog pisma tako ne uči. Jesmo li što izgubili? Ne. Samo smo odbacili kao beskorisnu, nebiblijsku, nepotrebnu pomisao da naše opravdanje ima bilo kakve veze s Novim savezom. Sada vidimo snagu biblijske prezentacije teme – da smo opravdani vjerom – „vjerom u njegovu krv” – vjerom u žrtvu Isusa, Pravednog za nepravedne. Sada vidimo da je Novi savez obećan – ne nama, nego Izraelu i svim ljudima. Odvratili smo se od ničega što bi nam bilo vrijedno. Imamo sve aktualnosti koje smo ikada imali, a osim toga, svjetlo još jače obasjava naš put.

Kao ilustracija: Pretpostavimo da hodate na selo do prijatelja i dali su vam kišobran da mu ga odnesete. Pretpostavimo da ste tijekom putovanja pomislili da vam kišobran treba ili po kiši ili po suncu i nosili ste ga preko sebe. Pretpostavimo da ste malo po malo otkrili da vam ne treba njegovo pokrivalo i da ste ga spustili i nosili svom prijatelju kojem je namijenjeno. Bi li to značilo da ste izgubili svoj put ili promijenili svoj put ili precrtali svoje korake? Zasigurno ne!

Slično tome, Crkva su „sposobni službenici Novoga saveza,” pripremaju ga, noseći dalje njegove različite interese kako bi ih predstavili Izraelu i svijetu u dogledno vrijeme. Ako smo neko vrijeme s drugima mislili da je Savez za našu upotrebu na putu, i podlegli mu, ili pretpostavili da smo pod njim, je li to bilo pogrešno ili promjena našeg puta ili puta kada smo se oslobodili pretpostavke da nam je potreban Novi savez? Zasigurno ne! „Dvanaest zvijezda” (Otkrivenje 12:1) bacaju više svjetla na naš put zbog našeg izlaska iz nebiblijske zablude.

Ali jesmo li odbacili Novi savez? Ni pod koju cijenu, ni u kom slučaju. Još uvijek smo „sposobni službenici (sluge) Novoga saveza” – i dalje ga nosimo dalje za Izrael i čovječanstvo – služimo mu još vjernije jer što je inteligentnije, to je više biblijski. Imajte na umu da je „promjena” doktrine na strani onih koji nam se suprotstavljaju – oni su već toliko promijenili svoj kurs da su slijepi za mnoge od prethodnih stvari koje su nekada vidjeli. Oni gube „tajnu Gospodnju” (Ps 25:13), „tajnu” – otkrivenu samo svetima i skrivenu od svih ostalih. – Kol 1:26 .

Ali, kaže drugi, nije li se STRAŽARSKA KULA „promijenila” tako da sada negira Isusa kao Posrednika između Boga i ljudi? Ne znači li to odbacivanje otkupnine i poricanje nužnosti i činjenice pomirenja? Ne bi li to značilo odricanje od Isusa kao Spasitelja ili Otkupitelja? I ne bi li to doista bila velika „promjena”?

Da svakako; to bi sigurno bile velike promjene. Ali STRAŽARSKA KULA nije napravila takve promjene u svojim učenjima. Takve pogrešne izjave samo su dio

Ponoćnog urlika, osmišljenog od strane Protivnika kako bi savladao prave ovce. Naši protivnici, zaslijepljeni Protivnikom (i vjerojatno pokušavajući „odvući učenike za sobom“), „zavijaju” i kližu „prašinom” kako bi izazvali pomutnju među Gospodinovim posvećenim narodom. Bog to dopušta kao ispit odanosti svog naroda i njihove vjere u njega kao pastira stada.

STRAŽARSKA KULA još uvijek uči da su sva Adamova djeca grešnici i da su svi osuđeni na smrt. Još uvijek uči da nema drugog imena osim Isusovog, danog pod nebom ili među ljudima, po kojem se moramo spasiti – kroz vjeru u njegovu krv – u njegovu žrtvu – u njegovu otkupninu – u njegovo pomirenje za grijeh. Može li itko vjerovati više od ovoga glede djelotvornosti dragocjene krvi? Gdje su naši protivnici naučili o značaju otkupne cijene i filozofiji pomirenja između Boga i ljudi nego u publikacijama STRAŽARSKE KULE? Što su naši protivnici napisali o ovoj temi, ili što je ikada napisano o ovoj temi, što snažno uči o vrijednosti dragocjene krvi i njezinoj nužnosti kao cijeni spasenja za Crkvu i svijet? Osporavamo prezentaciju dokaza o ovoj temi.

STRAŽARSKA KULA, kao i uvijek, uči da je naš Gospodin Isus veliki Prorok, Svećenik, Kralj, Sudac i Posrednik za Adama i njegovu rasu, kojega je Bog postavio za ovu službu prije postanka svijeta. Još

uvijek učimo da će on ispuniti sve te službe do kraja Milenija. Još uvijek držimo, od 1880., da je Crkva posebna klasa „pozvana” da bude „preslika dragog Sina Božjeg” kao njegova Nevjesta i sunasljednik u svim njegovim službama prema „ljudima,” svijetu. Još uvijek držimo da su to članovi velikog Proroka, Svećenika, Kralja, Suca, Posrednika; da je slikovito naš Gospodin Isus „Glava”, a Crkva njegovo „Tijelo”. Još uvijek držimo da je u Božanskoj namjeri ova posebna klasa bila unaprijed poznata, kao kao i Isus, od prije postanka svijeta. (Rim 8:29 ; I. Pet. 1:2.) Još uvijek držimo da je ovo Otajstvo skriveno od prethodnih doba i sada obznanjeno samo svetima, kao posebna milost kroz Riječ i po Duhu Svetom.

Čemu onda „urlik” protiv nas? Zato što naglašavamo, onima kojima je dopušteno vidjeti „Misterij”, ono što Sveto pismo jasno uči, naime, da Bog postupa na poseban način s izabranom Crkvom, različit od njegovog postupanja sa svijetom; zato što su se oni od nas koji smo ikada bili buntovni predali, i zato što želimo pravednost i istinu, i možemo i iskazujemo opravdavajuću vjeru u Isusovu zaslužnu žrtvu. Oni žrtvuju svoja vraćena životna prava i zavjetom posvete Gospodinu postaju mrtvi kao ljudi i žive kao „nova stvorenja,” „pojedinačni članovi Tijela Kristova” – veliki Prorok, Posrednik, Kralj, Svećenik i Sudac svijeta.

PATNJE KRISTOVE ZA CRKVU I SVIJET

SV. PAVAO piše: „Ono što je iza Kristovih muka ispunjavam u svome tijelu, poradi njegova Tijela, koje je Crkva.” (Kol 1:24.) Kako ovaj tekst treba shvatiti u skladu s mišlju da je Crkva predstavljena u žrtvi jarca Gospodnjeg, čija je krv bila poškropljena „za sav narod”?

Trebamo „živote položiti za braću” (1. Ivanova 3:16) služeći im, ali zasluga te žrtve i njezina primjena na kraju ovog doba, na kraju većeg Dana pomirenja, je drugačija materija. Zasluga žrtve – Isusova zasluga prošla kroz njegovo „Tijelo” – kada ju je Veliki svećenik prikazao Pravdi na Prijestolju milosti sasvim je druga stvar od trošenja snage. Tko će tvrditi da je apostol u ovom tekstu mislio da se on ili mi možemo žrtvovati za grijeh Crkve? Naš će Gospodin ispravno primijeniti zasluge kao svoje „za grijeh svih ljudi.”

Isti princip vrijedi i za žrtvu našeg Gospodina. On nije iz dana u dan polagao svoj život u službi svijeta, nego u službi Božjeg posebnog naroda Izraela, a posebno u službi onih koji su dokazali da su „pravi Izraelci, u kojima nije bilo lukavstva.”

Iako se zasluga Kristove žrtve (nakon što je prošla kroz Crkvu odabranu od Židova i pogana) u konačnici može primijeniti na otkazivanje „grijeha cijeloga svijeta,” on ni u kojem smislu niti u kakvoj mjeri nije položio svoj život služeći svijetu. Rekao je svojim

učenicima: „Vi niste od svijeta, kao što ni ja nisam od svijeta.” (Ivan 17:16.) I kad ih je poslao da propovijedaju Evanđelje, zabranio im je da ne idu u svijet, govoreći: „Ne idite na put pogana i ni u koji grad Samarićana ne ulazite; jer ja nisam poslan osim izgubljenim ovcama doma Izraelova.” Jednom riječju, dakle, za Pravdu nije važno kako je život našeg Gospodina bio utrošen ili položen – trenutno, ili tijekom tri i pol godine – to je bila žrtva ili odricanje od određenih zemaljskih prava koja su mu pripadala – imovina, vrlina, cijena koju je on, kao novo stvorenje, imao privilegiju podijeliti i dao je nama, „domaćinstvu vjere.” Isto tako, „domaćinstvo vjere”, opravdano kroz zasluge Isusove žrtve predstavljene Pravdi, pozvano je da umre za zemaljska prava zajedno s njim – da žrtvuje prava i privilegije obnove. Nije važno kako, u Božjoj providnosti, naši životi mogu biti potrošeni ili u kakvoj službi se troše – u kadi za pranje, u trgovini, na propovjedaonici ili na neki drugi način; prava na obnovu su žrtvovana i ta će prava na kraju biti stavljena na raspolaganje prirodnom Izraelu i svijetu pod uređenjem Novog saveza. „Milosrdem tvojim zadobit će milosrđe.” (Rimljanima 11:31.) Ne smijemo imati preferencije u pogledu toga kako će Gospodin prihvatiti našu žrtvu; ali, ako nam se otvore drukčija vrata, trebamo slijediti apostolov poticaj i, koliko god

je to moguće, „činiti dobro svim ljudima, osobito ukućanima vjere,” „polazući svoje živote za (u službi) braća.” Mi nemamo nikakve veze, kao žrtve, s time kako će naš Gospodin, veliki Prvosvećenik, na kraju primijeniti one privilegije obnove koje smo žrtvovali u pečaćenju Novoga saveza.

ŽRTVE PASHE I DANA POMIRENJA

Kakav je odnos između žrtvovanog pashalnog janjeta i žrtve za grijeh na Dan pomirenja?

Ovi tipovi gledaju na pomirenje grijeha s dva različita stajališta. Kao što smo do sada često pokazivali, Isus, Janje Božje, bio je antitip pashalnog janjeta. Pasha, koju su Židovi obilježavali svake godine u proljeće, obilježavala je sjećanje na prelazak ili spašavanje prvorodnih Izraelaca u vrijeme kada su svi ostali prvorodenci Egipta pobijeni božanskom odredbom. Smrt toga janjeta, koje je simboliziralo Isusovu smrt, nije dakle bila za sve ljude, nego samo za prvorodence koji su bili mimoideni „te noći.” „Kućanstvo vjere” je u Svetom pismu predstavljeno kao „Crkva prvorodnih” i ta je noć simbolizirala ovo Evandeosko doba, kada gusta tama prekriva zemlju i nastavit će je prekrivati sve dok Sunce Pravde s iscjeljenjem u svojim zrakama ne izađe, uvod u Milenijski dan. Tada će doći do općeg izbavljenja svih Izraelaca iz ropstva Egiptu, svijetu. Drugim riječima, kada bude uvedeno Milenijsko jutro, jedino će Crkva koja je prešla biti pošteđena ili prijedena ili izbavljena od smrti djelotvornošću krvi Jaganjčeve. Međutim, opće izbavljenje ljudi je rezultiralo, i tako će izbavljenje doći svima koji ga prihvate tijekom Milenija. Sada se preskače samo Crkva. Opće izbavljenje svijeta uskoro će biti na redu. To izbavljenje se po Božjem redu nije moglo dogoditi bez prijelaza prvorodnih. Tako vidimo da je predodžbeno pashalno janje samo naš Gospodin Isus i da mi, njegova Crkva, njegovi članovi, uopće nismo zastupljeni u tome janjetu i njegovoj smrti. Tako Apostol, govoreći o tome Jaganjcu, Gospodinu našem Isusu, kaže: „Krist naša žrtva je zaklana; svetkujmo dakle svetkovinu.”

Žrtve na Dan pomirenja božanski su postavljene točno na suprotni kraj godine, očito kako bi se razdvojile dva tipa. Oni daju detaljnu ilustraciju djela pomirenja, što se tiče Boga. Kao što je prikazano u TABERNAKULSKIM SJENAMA, Dan pomirenja u cjelini je predstavljao cijelo Evandeosko doba – „prihvatljivi dan” žrtve. Junac, koji je predstavljao svećenika, bio je slika našeg Gospodina Isusa u tijelu. Njegova žrtva simbolizirala je njegovu smrt, „Pravednik za nepravedne”. Primjena njegove krvi bila je djelotvorna za članove obitelji Velikog svećenika – podsvećenike, „on sam”, njegovo Tijelo i za cijelu njegovu „kuću”, kuću Levijevo pleme. Nije se

odnosilo ni na koga drugog. Zatim je došla druga žrtva na Dan pomirenja – „jarac Gospodnji.” Nije se žrtvovalo za svećenika niti za njegovu kuću, nego za „sav narod.” Predstavljala je Kristovu Nevjestu, Crkvu. Njega i „žrtvenog jarca” dali su ljudi i stoga su predstavljali čovječanstvo na opći način, dok je junca priskrbio svećenik i predstavljao je Isusovo tijelo – „tijelo si mi pripremio” „za patnju smrti.” S Gospodnjim jarcem postupalo se isto kao s juncem – baš kao što smo uvjereni da klasa Nevjeste mora trpjeti s Kristom i imati slična iskustva kao njegova. Na kraju žrtvovanja dana pomirenja, inače nazvanog „godina milosti Gospodnje,” i opet, „Sada je vrijeme milosti,” vrijeme u kojem će nas Bog prihvatiti kao žrtve – krv „Gospodnjeg jarca” bila je pošćropljena u Svetinji nad svetinjama kao i junčeva krv. Antitip ovoga bit će na kraju ovog doba, kada će zasluga (krv) Kristova, propušćena kroz Crkvu, biti primijenjena na Prijestolje milosti „za ljude” – okajanje za njihove grijeha i za pečaćenje Novog (Zakona) Saveza i njegovog posredničkog kraljevstva.

Obje ove životinje predstavljale su Velikog svećenika: junac, našeg Gospodina i Glavu, a jarac, njegovo Tijelo, Crkvu. Kad je veliki svećenik pošćropio krvlju junca, to je predstavljalo „njegovu vlastitu krv,” zaslugu njegove vlastite žrtve. On ju je primijenio za nas, ne za svijet; stoga su do sada samo vjernici, a ne svijet općenito, imali blagoslov osiguran žrtvom našega Gospodina. U međuvremenu, prema Božjoj namjeri, Crkva je postupno bila u procesu selekcije – prema spremnosti žrtvovanja zemaljskih interesa – hodajući stopama našega Gospodina; dopunjavanje Kristovih patnji; polazući svoje živote za braću. Naše predstavljanje sebe Gospodinu bilo je na vratima šatora, što je prikazano privezanim jarcem tamo. Tako smo se ponudili i, kada smo bili prihvaćeni, počela je naša žrtva kao klase Gospodnjeg jarca. Ovo prihvaćanje je naznaćeno procesima ubijanja. Od sada smo prestali biti ljudi i bili smo prepoznati na novom nivou kao „članovi Tijela Kristova,” bez vlastitog poglavarstva. Posljedićno, kada na kraju Dana pomirenja žrtvujući antitipski Veliki svećenik napravi daljnju prezentaciju krvi jarca na Pomirilištu, to će biti „njegova vlastita krv” u dva smisla rijeći:

(1) Bit će njegovo vlastito u smislu da su sve zasluge izvorno bile njegove i prisvojene nama kako bismo mogli imati priliku sudjelovati s njim u žrtvi. Žrtvena zasluga je samo prošla kroz nas, klasu „Jarca Gospodnjeg.” Bili smo naklonjeni povlasticom koja nam je dodijeljena da „trpimo s njim da [u svoje vrijeme] budemo i proslavljeni zajedno s njim”. Nije potrebno postavljati pitanje može li naša žrtva išća dodati zaslugi transakcije, jer nije bilo potrebno više zasluge od one koju je naš Gospodin imao i koju je primijenio u naše ime.

Nedvojbena postoji zasluga u radu Crkve, inače Sveto pismo ne bi na to upućivalo. Ali da smo stvarno savršeni umjesto da se smatramo savršenima, i dalje bi bila istina da je samo jedan čovjek bio izravno osuđen od strane Pravde i stoga je smrt samo jednog čovjeka bila potrebna da bi predstavljala otkupninu za cijeli svijet. Pravda se, međutim, ne protivi dodatnoj žrtvi. Da, Pravda je obećala veliku nagradu za 144 000 sužrtvovatelja – da mogu postati sunasljednici s Kristom Isusom, njihovim Gospodinom i Glavom. Opravdanje je besplatni dar od Boga po Isusu, našem Gospodinu; ali „uzvišeni poziv” je posvuda klasificiran kao nagrada za zasluge namijenjena samo „onom koji pobjeđuje”; „Hodat će sa mnom u bijelom, jer su dostojni”, iako kada smo od Oca privučeni Sinu bili smo „grešnici”, „oskvrnjeni”, „djeca gnjeva”; „ali vi ste oprani, vi ste posvećeni – ali vi ste opravdani u imenu našega Gospodina Isusa i duhom našega Boga.” – I. Korinćanima 6:11.

„Ono što je Bog očistio, ne zovi nečistim.” Dok je Bog nazvao „podle stvari”, on ih ne ostavlja tako, nego ih opravdava vjerom u Krista i posvećuje Istinom, dajući im priliku da sudjeluju u Kristovoj žrtvi; sudjelovati u Kristovoj „čaši” krvi Novoga saveza prolivene za njih i za mnoge; podijeliti Kristovo krštenje u smrt; tako se naučiti poslušnosti do smrti u Kristovoj školi; i konačno sudjelovati u njegovoj slavi, časti i besmrtnosti – božanskoj prirodi.

Čišćenje opravdanja vjerom ima za samu svrhu čišćenja da bismo mogli biti prihvatljive žrtve na njegovom žrtveniku. Vidi Malahija 3:3; Rim. 12:1.

(2) Krv (zasluga) koju će naš Gospodin primijeniti čim Crkva završi svoj udio u njegovoj žrtvi bit će „njegova vlastita krv,” u smislu da nas je prihvatio ili usvojio kao svoje članove, mi gubimo svoju osobnost u transakciji na isti način na koji mladenka gubi svoje ime i svoju individualnost prilikom vjenčanja. Sve što imamo i što jesmo pripada velikom Zaručniku, i oduševljeni smo što je on zadovoljan ubrojiti nas sa sobom u bilo kojem smislu riječi u vezi sa svojim patnjama ovog sadašnjeg vremena i slavom koja će uslijediti.

„GRIJEH SVIJETA”

Ivan Krstitelj je rekao za Isusa: „Evo Jaganjca Božjeg koji odnosi grijeh svijeta!” Tip Pashe prikazuje smrt janjeta samo u vezi s prvorodenima Izraelovim. Njegova krv na dovatnicima bila je za zaštitu prvorodenih, a ne za ostatak Izraela. Budući da su prvorodeni predstavljali „Crkvu prvorodenih” sada u procesu odabira, i budući da ostali Izraelci predstavljaju one u svijetu koji će na kraju biti spašeni od ropstva faraona i Egipta (predočavajući Sotonu, grijeh i sadašnje svjetovne uvjete), kako možemo primijeniti Ivanove riječi, naime, „Evo Jaganjca Božjeg koji odnosi grijeh svijeta?”

Da nema drugih biblijskih redaka o ovoj temi, ne bismo znali kako razumjeti tu razliku. Međutim, drugi nam tekstovi Pisma pokazuju da će Crkva Prvorodenih, pređena u ovoj noći ovog Evandeoskog Doba, uskoro biti Crkva Slave. Tada će, pod Kristovim poglavarstvom, sačinjavati Kraljevsko svećenstvo, koje će tijekom Milenijskog doba blagoslivljati čovječanstvo pomoći, uputama i uzdižućim utjecajima svake vrste. Jaganjac Božji još nije uzeo grijeh svijeta. Počeo je polagati otkupninu pri svom krštenju u Jordanu. To je završio na Kalvariji. S tom je cijenom u ruci, da tako kažemo, uzašao na visinu i prikazao je ne za svijet nego za Crkvu. Kao što apostol izjavljuje: „Uziđe ondje na visinu da se pojavi u prisutnosti Božjoj za nas” – za obitelj vjere – za antitipske svećenike i levite. Drugi nam reci u Svetom pismu pokazuju da će Kristova zasluga, kada bude prošla kroz Crkvu, biti dostupna na kraju ovog doba za grijeh svijeta. Tako i tada će Jaganjac Božji uzeti grijeh svijeta – u Božje vrijeme i po redu.

Odvojenost tipova je ovdje ponovno valjano istaknuta: Mojsije nije bio jedan od prvorodenih, ali Aron, njegov brat, jest. U ovom tipu, dakle, Mojsije se ne pojavljuje. Naknadno, dok su svi pređeni, po božanskoj uputi, razmijenjeni za pleme Levijevo, svećeničko pleme predstavljalo je te prvorodence, a Aron, veliki svećenik, postao je predstavnik našeg Gospodina, Veliki svećenik naše profesije ili reda.

OTKUPNA CIJENA I ŽRTVA ZA GRIJEH

Kako bismo trebali razlikovati između otkupnine i žrtve za grijeh?

Otkupnina se odnosi na samu vrijednu stvar, naime na Kristovu krv ili smrt – otkupninu koja je dovoljna za plaćanje kazne jednog člana ljudske obitelji ili svih, već kako se može primijeniti. Ponuda za grijeh pokazuje način na koji je cijena otkupnine primjenjiva ili učinkovita za otkazivanje grijeha cijeloga svijeta. Kao što je već pokazano, pod Božanskim uređenjem, otkupnina je prvo postala učinkovita prema Crkvi i slobodno je opravdavala svakog vjernika u prihvatljivom stavu uma – stavu posvećenja da bude lojalan sljedbenik Gospodina Isusa. Drugo, na kraju ovog doba, cijena otkupnine koja je primijenjena na Crkvu i korištena od nje i ponovno položena u smrt, bit će dostupna u rukama velikog Prvosvećenika kao žrtva za grijeh, cijena pomirenja za grijeh cijeloga svijeta – osim kućanstva vjere koje je već opravdano njegovom zaslugom.

Dajmo ilustraciju: pretpostavimo da čovjek posjeduje imovinu procijenjenu na 10.000 dolara. Pretpostavimo da su razbojnici oteli nekoliko njegovih prijatelja i držali ih kao taoce, a za njihovo oslobađanje tražila se otkupnina od 10.000 dolara. Pretpostavimo da je naš prijatelj prodao svoju nekretninu vrijednu

10.000 dolara i dobio gotovinu s ciljem da plati njihovu otkupninu. Taj bi novac bio otkupna cijena za oslobađanje njegovih zatvorenih prijatelja. Ništa manja svota ne bi bila dovoljna. Nije bila potrebna veća svota, za jednog ili za sve. Prodaja imovine i preuzimanje novca za otkupninu u njegovo vlasništvo ne bi predstavljalo zadovoljstvo za njegove prijatelje. To mora doći kasnije. Kad mu bude odgovaralo, mogao je uzeti ovu otkupninu i primijeniti je za jednog od zarobljenika ili dvojicu ili više, ili čak za sve. Primjena novca, bilo u jednom dijelu ili u različitim dijelovima u različito vrijeme, odgovara prinošenju žrtve za grijeh u ime grešnika.

Kada je imovina prodana, njezina novčana vrijednost bila je otkupna cijena tih grešnika, iako nije primijenjena. Dakle, Isus je predao sebe, predao svoj život kao otkupninu dovoljnu za grijeh cijelog svijeta, i u interesu svijeta čovječanstva. Ovaj je rad započeo u Jordanu i završio tri i pol godine kasnije na Kalvariji. U trenutku kada je umro otkupnina je bila gotova, bila je određena. Ali ova vrijednost nije predana Pravdi i primijenjena na čovječanstvo kada je Isus umro, niti tri dana kasnije kada je ustao iz mrtvih, niti četrdeset dana kasnije kada je uzašao na visinu. Malo kasnije, nakon što je uzašao na visinu, pojavio se u Božjoj prisutnosti za nas (za domaćinstvo vjere) kao naš Otkupitelj, naš Zagovornik, naš veliki Veliki svećenik. Imao je u svom posjedu zasluge vlastite žrtve, otkupninu, i tu i tada ju je ponudio u naše ime. Ovo je prikazano u tipu tako što je Veliki svećenik uneo u Svetinju nad svetinjama krv junca, što je predstavljalo njegovu ljudsku žrtvu, otkupnu cijenu koju je posjedovao. On je uzeo tu krv ili cijenu otkupnine u „Svetinju nad svetinjama” i tamo je poškopio po Pomirilištu i ispred Pomilovanja, primjenjujući je tako za nas (za svoje Tijelo, „malo stado”) i za svoj dom – kućanstvo vjere.

Kao što smo do sada pokazali, ova vrijednost ili otkupna cijena slobodno se može primijeniti na svakog konzervativnog vjernika koji daje zemaljska prava, savršenstvo i privilegije. Ali oni su nam dani uvjetno, po našem savezu da ćemo ih žrtvovati, po uzoru na našeg Otkupitelja, našeg Gospodina. Kada smo pristali na takvu žrtvu, bili smo prihvaćeni kao članovi njegovog „Tijela.” Tamo smo izgubili svoju poistovjećenost s čovječanstvom i bili smo začeti od Duha Svetoga, i od tada smo bili priznati kao nova stvorenja u Kristu Isusu – „pojedinačni članovi Tijela Kristova,” dijeleći s njim sada povlastice Svetinje (svjetlost svijećnjaka, priloženi kruh i povlastice zlatnog oltara) uz dogovor da ćemo u dogledno vrijeme, kao „njegovi članovi,” prijeći preko zastora u Svetinju nad svetinjama, da bismo nakon toga bili s Gospodinom. To će vrijeme označiti završetak „njegovog uskrsnuća” – Prvog uskrsnuća. Nakon toga će veliki Prvosvećenik, Poglavar i članovi, u slavi, u

Svetinji nad svetinjama, prinijeti svoju drugu žrtvu, naime, svoju otkupninu koja je žrtveno prošla kroz njegovu Crkvu, njegovo Tijelo. Zasluga Glave koja je tako prošla kroz članove Tijela zapravo je ista žrtva kao i prva, ali sada je spremna da se iznova primijeni. Tip (Lev. 16) pokazuje ovu primjenu kao „krv jarca Gospodnjeg,” i da je primijenjena u ime „svih ljudi.”

Stoga će s krajem ovog doba Krist ponuditi Pravdi (predstavljenoj u Prijestolju milosti) punu zadovoljštinu za grijeh svijeta – Adamov grijeh. To će biti prihvatljivo Ocu i odmah će cijeli svijet biti predan velikom Mesiji, Proroku, Svećeniku, Kralju, Sucu, Posredniku između Boga i čovječanstva – da on može činiti s njima što hoće. U skladu s Očevim uređenjem, naš će Gospodin odmah početi izvršavati funkcije svojih službi, uključujući i one Posrednika Novoga saveza. Izrael, odbačen, bit će vraćen. „Zakon će izaći s gore Siona (duhovni Izrael) i Riječ Gospodnja iz Jeruzalema (Kraljevstvo na zemaljskoj razini)”. Blagoslov Gospodnji će na kraju doći do svih obitelji na zemlji preko Izraela. „Spoznaja o Gospodinu ispunit će svu zemlju.” Blagoslovi obnove, poistovječeni s novim Posredničkim Kraljevstvom, mogu biti postignuti od strane cijelog čovječanstva njihovim prihvaćanjem uvjeta Novog saveza – tako što će postati pravi Izraelci.

IMA LI ZASLUGE U NAŠIM ŽRTVAMA?

Ima li ili nema vrijednosti i zasluge u žrtvi na koju je Crkva pozvana sudjelovati, u skladu s apostolovim riječima: „Zaklinjem vas, braćo, milosrdem Božjim, dajte svoja tijela u žrtvu živu, svetu, Bogu ugodnu, koja je vaša razumna služba?” – Rim. 12:1.

Navikli smo reći da smo spašeni od gnjeva i da smo postali djeca Božja, ne zbog bilo kakvog rada ili zasluga ili pravednosti s naše strane, već čisto, isključivo, milošću, naklonošću Božjom; i da bi svaki pokušaj s naše strane da ponudimo Gospodinu dobra djela, bio odbijen od strane njega, jer kao „djeca gnjeva” ne možemo činiti djelo koje bi Bog mogao prihvatiti, budući da smo grešnici i pod pravednom osudom. Stoga oprostjenje naših grijeha, naše pomirenje s Ocem, mora biti čisto i isključivo na temelju Isusovih zasluga i žrtve – njegove otkupne žrtve.

Sve je to točno i onako kako smo to godinama predstavljali, i kako to još uvijek držimo i predstavljamo. Ova milost, ovo oprostjenje, ovo pomirenje je ono što biblijski nazivamo „opravdanjem vjerom” – ne djelima! Međutim, nakon što smo opravdani vjerom, nakon što nas je Bog smatrao oslobođenima od Adamove nesavršenosti, kroz primijenjenu zaslugu našeg Otkupitelja, nalazimo se na potpuno novom temelju, gdje možemo činiti djela prihvatljiva Bogu, i, više od ovoga, gdje smo dužni obaviti te radove. Poništenje grijeha, zakonsko

pokrivanje naših mana, postaje operativno za nas samo kada (postupajući prema opravdanju naše vjere) postanemo sljedbenici našeg Otkupitelja i saveza da ćemo hoditi njegovim stopama. Zatim smo primili začecije od Duha Svetoga i započeli kao embriji novih stvorenja, kao budući članovi Tijela Kristova, Kraljevskog svećenstva. „Nitko sebi ne uzima tu čast, nego onaj koji je pozvan od Boga, kao što je bio Aron.” (Heb 5:4.) Ali kada smo odgovorili na Božanski „poziv” i ušli u savez žrtve s Kristom (Psalam 50:5) da budemo mrtvi s njim, da patimo s njim, i kada je Sveti Duh bio primljen kao Božje prihvaćanje ovog ugovora, od tada su se očekivala, da, zahtijevala su se djela, samoodricanja, patnje, vjerne izdržljivosti.

Svatko tko tako postane mladica u Pravom Trsu dobiva posjed bez djela, bez vlastite zasluge; ali, pošto je postao grana, od njega se traži da donese rod. Nije li naš Gospodin objasnio ovu stvar, rekavši: „Ja sam pravi trs, a moj Otac je vinogradar. Svaku lozu na meni koja ne daje roda on odsijeca (odsijeca je od zajedništva u trsu); i svaku lozu koja donosi plod, on ga čisti da donese više roda.” (Iv 15:1,2.) Dakle, naše je opravdanje bilo po vjeri besplatni dar od Boga po Kristu Isusu Gospodinu našem; ali od trenutka našeg posvećenja naša je povlastica donositi plodove i raditi dok se još zove danas i biti službenici i veleposlanici Božji. Mi smo Božje slugе koje obavljamo pripremni rad u interesu Novoga saveza koji je Bog obećao davno, i za koji je naš Gospodin Isus, nakon svoje smrti, postao jamstvo ili jamac (Heb 7:22), i koji će uskoro biti zapečaćen zaslugama njegove žrtve, „njegove krvi,” nakon što je poslužila svojoj sadašnjoj svrsi opravdavanja kućanstva vjere i tako im dajući priliku da pate s Kristom i uđu u njegovu slavu. Jednom riječju, oni koji su opravdani vjerom i posvećeni u Kristu Isusu moraju sa strahom i trepetom raditi na vlastitom spasenju, dok Bog u njima djeluje svojim Svetim Duhom, obećanjima svoje Riječi i svojom providnošću.

Stoga je, prema Svetom pismu, u Božjim očima moguć trud, djelo, žrtva, za Crkvu i zasluga u njezinu vjernom vršenju. O našem Gospodinu Isusu je zapisano: „Tijelo si mi pripravio” „za trpljenje smrti.” (Heb. 10:5.) Tijela vjernika rođenih u nesavršenosti, zbog pada, nisu prikladna za žrtvu. Svojim umom želimo vršiti volju Božju, ali naša tijela su nesavršena. Umjesto da nam priprema posebna tijela za žrtvu, Gospodin kroz Isusovu žrtvu daje opravdavajuću zaslugu koja pokriva, u njegovim očima, sve mane i nesavršenosti onih koji imaju duh odanosti i poslušnosti i koji preuzimaju zavjet posvećenja kao članovi Tijela Kristovog. Tijelo Isusovo, posebno pripremljeno za žrtvu, bilo je sveto, nedužno, neokaljano, odvojeno od grešnika. Naša su tijela postala sveta i prihvatljiva Bogu, ne zapravo, niti

savezom, niti posrednikom, već Otkupiteljem, „vjerom u njegovu krv.”

Zasluga u našem Gospodinu bila je zasluga voljnog uma, poslušnog srca koje je uživalo vršiti Očevu volju, u savršenom tijelu u kojem je bilo testirano na „poslušnost sve do smrti, čak do smrti na križu.” I kod nas, ono što je zaslužno u očima Oca je voljni um, poslušno srce, iako u nesavršenom tijelu, koje se smatra savršenim kroz vjeru u dragocjenu krv. Uvjereni smo da naša kušnja, naša proba, neće biti prema našem tijelu, već prema našim obnovljenim voljama, umovima, srcima. Različiti članovi Tijela Kristova uvelike se razlikuju s obzirom na fizička stanja, mane, nasljeđe, okolinu, itd. U svakom slučaju božanski testovi ne trebaju dokazati naše tijelo, za koje se priznaje da je zapravo nesavršeno i nedostojno, ali koje se zanemaruje u ovom testiranju i računa mrtvim. Stoga Bog ispituje nova stvorenja, i nama kaže: „Niste [valjda] u tijelu, nego u Duhu, ako Duh Božji prebiva u vama.” (Rim. 8:9.) I opet, „Zato od sada ne poznajemo nikoga po tijelu.” (2. Kor. 5:16.) Bog nas poznaje prema duhu, volji, srcu, nakani.

Novo Stvorenje čini prihvatljiva djela koja će biti nagrađena u Kraljevstvu. A nagrade će varirati kao što pokazuju prisposobe našeg Gospodina o minama i talentima; i kao što je prikazano u apostolovim riječima, „Kao što se zvijezda razlikuje od zvijezde u slavi, tako će biti i Uskrsnuće, uskrsnuće Crkve.” Zaključno, dakle – kao ljudi ne možemo se preporučiti Bogu nikakvim djelima koja su nam moguća, jer mi smo svi nesavršeni i naša bi djela bila nesavršena. Ali kao nova stvorenja naše dobrovoljne službe i žrtve su „svete i prihvatljive Bogu” i naše razumno služenje.

PRAVDA, NE TRAŽI NAŠE ZASLUGE

Ako je, dakle, istina da Crkva ima zasluge kao novo stvorenje; da je njezina žrtva sveta i prihvatljiva u Božjim očima, zašto bismo izjavili da je sva zasluga plana otkupljenja Isusova zasluga, te da niti jedan dio te zasluge koja osigurava otkazivanje grijeha svijeta nije od Crkve?

Ne zato što žrtva Crkve nema zasluge, već zato što ta zasluga nije potrebna, i stoga nije tražena, u Božanskoj pripremi. Žrtva našeg Gospodina bila je dovoljna cijena za grijehе cijelog svijeta; i Ocu se svidjelo dopustiti da ta jedna žrtva bude djelotvorna za grijehе cijelog svijeta, umjesto da dopusti da se naše zasluge pomiješaju s njom. Anđeli ili ljudi mogli bi pogrešno shvatiti miješanje zasluga Crkve sa zaslugama Gospodina kao znak da je Isusova zasluga bila nedovoljna i da ju je trebalo nadopuniti zaslugom žrtve Crkve. Bilo je to zato što nije bilo potrebno, jer je, prema Božanskom rasporedu, samo jedan čovjek, Adam, bio na suđenju – samo je on bio izravno osuđen na smrt. Nitko iz njegove rase nije bio tako

osuđen. Svi mi samo dijelimo posljedice njegove smrtno presude.

Kada je u određeno vrijeme Bog poslao svog Sina s posebno pripremljenim tijelom da bude Adamov Otkupitelj, zasluga njegove žrtve bila je dovoljna kao kompenzacija za Adamov grijeh, a time i dovoljna da pokrije sve učinke tog grijeha u Adamovoj rasi. Stoga je u žrtvi našega Gospodina bilo dovoljno zasluga za grijeh cijeloga svijeta. Prije nego što ga je upotrijebio za svijet, prije nego što ga je primijenio za pečaćenje Novoga saveza, s Izraelom i svim narodima kroz Izrael, naš Gospodin Isus, u skladu s Božanskim programom od prije postanka svijeta, upotrijebio je ovu zaslugu na kućanstvu vjere, „Onoliko koliko ih pozove Gospodin Bog tvoj.” (Djela 2:39.) Nakon što nam je dao korist od toga i ponovno ga zatražio od nas, on (i mi povezani s njim) će primijeniti svoje zasluge u ime „svih ljudi.” Mi s njim, i pod njim kao našom Glavom, bit ćemo veliki Posrednik između Boga i ljudi – svijeta – Posrednik Novoga Saveza čiji smo sada, s njim, službenici i sluge uključeni u pripreme radnje. Svidjelo se Ocu, i stoga se sviđa svima koji su u skladu s njim, da u našem Gospodinu Isusu prebiva sva punina – da potpuna zasluga djela otkupljenja bude u njemu, i da se zasluga našeg žrtvovanja ne uračunava, jer nije potrebno. Kao što je sve od Oca, tako će, prema njegovoj namjeri, sve biti od Sina, i mi po njemu, i svijet po njemu.

„ISUSOVA KRV” I „KRV NOVOG SAVEZA”

Sveto pismo opetovano spominje činjenicu da smo opravdani vjerom u njegovu krv – u Isusovu krv. Ono također govori o „krvi Saveza kojom smo posvećeni.” (Heb. 10:29.) I opet u Hebrejima 13:20,21 čitamo, „po krvi vječnog Saveza usavršio vas.” Kako ćemo ovo razumijeti? Odnose li se sva tri retka iz Pisma na istu stvar?

Ne, ovi reci ne govore o istoj stvari. Prvi se odnosi na nas kao tjelesne ljude, grešnike, prije nego što smo se posvetili Gospodinu i postali nova stvorenja. Mi, kao članovi pale rase, najprije smo bili opravdani vjerom zaslugom Kristove krvi. Ovo nas je opravdanje podiglo s razine grijeha i osude na smrt, do položaja života i sklada s Bogom. S ovog stajališta pozvani smo da postanemo su-žrtvovatelji s Isusom Kristom, našim Gospodinom – sudionici s njim u njegovom velikom djelu za čovječanstvo, naime, pečaćenje Novog saveza njegovom krvlju, i konačno blagoslov svijeta tijekom Milenija pod uvjetima tog Novog saveza. Dakle, nakon što smo bili opravdani vjerom u Isusovu krv, bili smo posvećeni, odvojeni, posvećeni kroz ili u vezi s „krvlju Novoga saveza” – našim posvećenjem da budemo mrtvi s Kristom, biti pokopani s njim krštenjem u njegovu žrtvenu smrt – piti njegovu čašu patnje, sramote, bruke, smrti –

sudjelovati ili dijeliti njegovu krv – izdvojeni ili posvećeni služanju Novoga saveza za Izrael i svijet. Upravo zbog našeg ulaska u ovaj veliki angažman Otac Nebeski nas je posvetio ili odvojio, odvojio od svijeta tako što nas je svojim Duhom Svetim začeo za novu prirodu. „Vi niste od svijeta, kao što ni ja nisam od svijeta.” – Ivan 17:16.

Tekst citiran u posljednjem pitanju, „Krv vječnog saveza usavršit će vas,” ne odnosi se na usavršavanje tijela – niti na bilo što što se odnosi na nas kao tjelesne ljude. Odnosi se na nas kao na nova stvorenja koja su začeta od Duha Svetoga jer smo, nakon što smo bili opravdani vjerom u Isusovu krv, svoja tijela prikazali živim žrtvama, svetim i prihvatljivim Bogu kao sastavni dio žrtve našega Gospodina Isusa i, pod njegovim poglavarstvom, da budemo povezani s njim u njegovoj žrtvi za pečaćenje Novoga saveza; i s vremenom biti povezani s njim u slavnom djelu uspostavljanja tog Novog saveza, nakon što bude zapečaćen za blagoslov Izraela i svijeta. Kroz našu poslušnost našem žrtvenom zavjetu da „budemo mrtvi s Kristom” kao su -žrtve u vezi s pečaćenjem Novog saveza možemo postati članovi njegovog Tijela, Trsa. Upravo to žrtvovanje s njim učinit će nas savršenima kao nova stvorenja i dati nam udjela s našim Gospodinom u njegovoj slavi, časti i besmrtnosti. Tako vidimo da je opravdanje vjerom u Isusovu krv prvi korak, kojim se vjernici odvajaju od svijeta prema Božjoj volji; i da je sudjelovanje s našim Gospodinom u njegovoj žrtvi drugi korak posvećenja. Ne bi moglo biti takvog koraka posvećenja, nikakvog usavršavanja kao novih stvorenja „božanske prirode” da nam Bog nije dao povlasticu sudjelovanja s našim Gospodinom u njegovoj žrtvenoj smrti, u njegovom djelu pečaćenja Novog saveza njegovom krvlju.

Većina kršćana, naravno, nije otišla dalje od prvog koraka opravdanja kroz vjeru u Isusovu krv. Propuštajući nastaviti, „prikazati svoja tijela za žive žrtve” i tako sudjelovati s Kristom u njegovoj žrtvenoj smrti, nemaju privilegiju razumjeti „otajstvo Božje” (Otk 10:7), a to je „Krist u vama nada slave” (Kol 1:27) – vaše članstvo u Tijelu Kristovu, vaš udio s njim u sadašnjim patnjama i budućoj slavi.

Kad su učenici Jakov i Ivan rekli Učitelju: „Gospodine, daj da sjedimo tebi jedan s desne, a drugi s lijeve strane u tvom kraljevstvu,” oni su već bili posvećeni, u smislu pristanka na uzeti križ da slijede Isusa uskim putem. Ali Otac još nije prihvatio njihovo posvećenje i odvojio ih, i to nije učinio sve do Pedesetnice. Naš Gospodin Isus im se, dakle, obratio ne kao novim stvorenjima, nego kao opravdanim ljudima, kada je odgovorio na njihov zahtjev, rekavši: „Ne znate što istete! Možete li piti čašu koju ja pijem i krstiti se krštenjem? (u žrtvenu smrt) kojim sam ja kršten?” – Marko 10:37,38.

Ovdje vidimo da je ispijanje čaše – pije i uzimanje krvi Novoga saveza prolivene za nas i za sve za oprostjenje grijeha i krštenje Kristovim krštenjem u žrtvenu smrt – bilo potpuno različito od opravdanja vjerom. Već su bili opravdani vjerom, ali nisu mogli sjediti na prijestolju osim ako nisu bili posvećeni sudjelovanjem u Kristovoj smrti.

JEDAN POSREDNIK, ISUS

Sveti Pavao izjavljuje da postoji „jedan posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, koji je sebe dao kao otkupninu za sve”. (I. Tim. 2:5,6.) Trebamo li razumjeti ovog jednog Posrednika, čovjeka Krista Isusa, da se odnosi na potpunog Krista, Glavu i Tijelo, kao kada apostol izjavljuje da će Crkva konačno „doći do punine stasa čovjeka u Kristu?” (Efež. 4:13.) I ponovno izjavljuje da Bog bira neke između Židova i neke između pogana, „da od njih dvojice načini jednog novog čovjeka.” – Ef. 2:15.

Priznajemo da takvo tumačenje, kao što to pitanje sugerira, ima znatnu snagu, i da bi se mnogo toga moglo reći u njegovu korist, budući da nam Apostol govori da je Bog, koji je predvidio našega Gospodina Isusa, predvidio i nas, i stoga je predvidio udio koji je on osigurao Crkvi u „ispunjavanju onoga što je iza Kristovih nevolja.”

Međutim, ovo nije tumačenje ovog teksta koje se dopada uredniku kao vjerojatno apostolovoj misli. Iako je stvar doduše otvoreno pitanje, draža nam je misao da Apostol riječima: „Čovjek Krist Isus, koji je dao samoga sebe,” misli osobno na našega Gospodina Isusa, a ne uopće na Crkvu, njegovo Tijelo. Nadamo se da ćemo u sljedećem broju dati temeljito ispitivanje ovog teksta.

SPOSOBNI SLUGE NOVOG SAVEZA

U kojem smislu je naš Gospodin Isus bio „Glasnik Saveza” i u kojem smislu smo mi „sposobni službenici (ili glasnici) Novog Saveza”? – Mal. 3:1 ; 2 Kor. 3:8.

Naš je Gospodin bio glasnik Novoga saveza po božanskom obećanju. Izrael je bio svjestan da njihov Savez zakona pod njegovim posrednikom Mojsijem nije donio njima dugo očekivane blagoslove implicirane u Abrahamskom savezu. Bog je obećao da će u budućnosti s njima sklopiti Novi savez (Jer 31:31), implicirajući tako da su bili u pravu što nisu očekivali mnogo od Saveza zakona. Naravno, Novi savez bi podrazumijevao novog posrednika za taj Savez. To je sam Mojsije preokao, rekavši: „Proroka

(učitelja, posrednika) podići će vam Gospodin Bog vaš od vaše braće kao što sam ja” (ali većeg). (Djela 3:23.) Oni su shvatili da će ovaj veliki Prorok ili Posrednik biti Mesija, i stoga su čeznuli i radovali se izgledu za njegov dolazak.

Ovo je misao koja stoji iza Malahijinog proročanstva: „On će doći, i to Glasnik Saveza, koji vam je mio.” Naravno, u to vrijeme naš Gospodin još nije postao glasnik ili sluga Saveza, stoga je ovo bilo samo proročanstvo u vezi s njegovim budućim djelom. Postao je glasnik ili sluga Novoga saveza u Jordanu, kada je posvetio sve do smrti kao otkupninu za svijet (njena primjena u pravo vrijeme). Tamo je počeo služiti Novom savezu osiguravajući cijenu, krv, koja bi u konačnici trebala zapečatiti Novi savez ili ga učiniti učinkovitim. Međutim, polaganje njegova života nije bilo pečačenje Saveza, već samo pripremni rad. On je tamo postao „jamstvo” ili jamac da će u dogledno vrijeme Novi savez biti zapečaćen i djelotvoran. U svojoj žrtvi samoga sebe naš je Gospodin služio Savezu koji još nije zapečaćen, već samo obećan ili zajamčen.

Slično Gospodin sada okuplja svoju Crkvu, „malo stado,” da budu članovi većeg Proroka, Svećenika, Kralja, Suca, Posrednika između Boga i svijeta čovječanstva tijekom Milenija. Ovi pozvani, odabrani, duhom začeti, „sposobni su sluge Novoga saveza,” na isti način kao i njihov Gospodin – idući njegovim stopama. Oni poslužuju ili služe Novom savezu kao što odvjetnik služi u sastavljanju sporazuma ili Saveza. To neće biti Ugovor sve dok se ne zapečati, ali, dok je u procesu pripreme, o njemu se govori kao o Ugovoru i, u pisanom obliku sporazuma, odvjetnik služi tom sporazumu stavljajući ga u oblik, organizirajući njegovo pečačenje itd. Dakle, Krist i njegovi članovi sposobni su ili kvalificirani službenici ili sluge Novoga saveza koji je Bog obećao i u kojem je usredotočena nada Izraela i svijeta.

Na koji način Krist i Crkva sada poslužuju ili služe tom Novom savezu? Na razne načine:

(1) U okupljanju članova Tijela velikog Posrednika.

(2) U učenju i poučavanju drugih lekcija potrebnih za kvalifikaciju za položaj.

(3) U pripremi krvi kojom će biti zapečaćena – „njegova krv,” „Isusova krv,” prvo prisvojena Crkvi i konačno, nakon što je poslužila svojoj svrsi u opravdanju Crkve, koja će biti prosljeđena dalje za blagoslov svijeta kroz pečačenje Novoga saveza s Izraelom.

ABRAHAMSKI SAVEZ NIJE NOVI SAVEZ

KOJI bismo odgovor trebali dati onima koji sada nastoje „učiti” da je Abrahamski savez, koji nije imao posrednika, bio samo Božje obećanje, a ne Savez uopće? Oni tvrde da je Božje obećanje Abrahamu

bila samo preliminarna izjava i da je Novi savez zapečaćen i djelotvoran smrću našeg Gospodina Isusa, te da on, kao Posrednik Novog saveza, prvo posreduje između Boga i Crkve, i da će tijekom

Milenijskog doba on dalje posredovati između Boga i svijeta čovječanstva.

Čini se da se jedva isplati davati bilo kakav odgovor na takvo nerazumno i nebiblijsko predstavljanje stvari što se tiče „učitelja.” Međutim, hrabre izjave i pogrešno primijenjeni tekstovi ponekad imaju težinu kod nestabilnih i biblijski neupućenih; stoga se osjećamo opravdanim u javnom ispitivanju ovog pitanja. Što se tiče tvrdnje da obećanje nije Savez, to je bez sumnje istinito u pravnom smislu, kao i među ljudima. Tako bi odvjetnik rekao da puko obećanje bez uzimanja u obzir ne bi imalo obvezujuću snagu na ljudskim sudovima, jer su ljudski umovi i planovi podložni promjenama; i da svaki čovjek može promijeniti svoje namjere i da se ne može smatrati odgovornim za svoju promjenu, ako nije postojao obvezujući sporazum ili ugovor ili razmatranje. Ali to sigurno ne vrijedi ni za jedno Božje obećanje, koji ne može lagati, čije se obećanje ne može prekršiti. Božje je obećanje, dakle, najapsolutniji savez i obvezujući sporazum. Sva težina Božanske istinitosti ga veže. Ali, kako ljudska slabost i nevjera ne bi posumnjale u Božansku Riječ, Bog se udostojio da svoje obećanje pretvori u Savez na najobvezujući i najautoritativniji zamisliv način. Svoje je obećanje vezao zakletvom.

Sveto pismo uvijek iznova spominje Božje riječi s Abrahamom, ne samo kao obećanje, već i kao Savez. Kao što je, na primjer, prije nego što je dato, Bog rekao Abrahamu: Izadi iz svoje zemlje u zemlju koju ću ti pokazati i sklopit ću s tobom Savez. Bilo je u skladu s tim obećanjem da se Abraham preselio u zemlju Kanaan, gdje Bog izjavljuje da je sklopio Savez s njim, u smislu da će u njegovom potomstvu sve obitelji na zemlji biti blagoslovljene. Prorok nam govori da je taj Savez bio tri puta potvrđen Abrahamu zakletvom – opet Izaku i opet Jakovu. (Vidi Post 17:19; 22:18; 26:4; 28:14.) Ovo što Apostol naziva kao Obećanje (posebno i posebno iznad svih obećanja) također se naziva Savezom trinaest puta samo u Knjizi Postanka, osim brojnih drugih referenci koje svatko može pronaći uz podudarnost.

Čini se doista čudnim da bi želja za uspostavljanjem teorije mogla iskriviti prosudbu bilo kojeg kršćanskog istraživača Biblije do te mjere da bi on pokušao ignorirati najveći od svih zabilježenih zamislivih Saveza – Savez o kojem ovise sve naše nade kao kršćana . Poslušajte procjenu apostola Pavla o ovom Savezu kako je navedeno u Hebrejima 6. Potičući Izraelce na strpljivost i vjeru da bi mogli baštiniti obećanja, sveti Pavao kaže: „Jer kad je Bog dao obećanje Abrahamu, budući da se nije mogao zakleti nikim većim, zakleo se samim sobom,... jer ljudi se kunu nekim većim i zakletva za potvrdu je kraj svake raspre. U ovoj stvari Bog, želeći obilnije pokazati nasljednicima obećanja postojanost [nepromjenjivost]

svog savjeta [ili namjere], potvrdio je obećanje zakletvom; da po dvjema nepromjenjivim stvarima, u kojima je Bogu nemoguće lagati, možemo imati snažnu utjehu mi, koji smo pobjegli u utočište da se uhvatimo za nadu koja je pred nama.” Apostol tako pokazuje da je Abrahamski savez (bez posrednika, jer je bio bezuvjetan) bio čvrsto vezan na način koji bi bio zadovoljavajući čak i među ljudima, naime, zakletvom.

Koliko je uvjerljivija Božja zakletva, osiguravajući, nepromjenjivi onaj temeljni Savez sklopljen s Abrahamom, uvjeravajući nasljednike obećanja („nas”) da će u konačnici cijelo čovječanstvo primiti blagoslov, i da će doći preko nas. (Gal. 3:29.) Apostol nam govori da je ta zakletva bila namijenjena od Boga za nas, a ne za Abrahama, da nam da snažnu utjehu, da se možemo čvrsto uhvatiti za nadu postavljenu pred nas u tom obećanju – tom Abrahamskom Savezu. Dodaje (r. 19) da tu nadu imamo kao sidro duše sigurno i postojano unutar zastora, kamo je Isus ušao kao naš prethodnik, kojemu se približavamo – kao članovi naše Glave. On je Glava tog sjemena obećanja. Mi, članovi njegova Tijela, uskoro ćemo ga slijediti iza vela i dijeliti njegovo veličanstveno djelo blagoslivljanja naroda, počevši od Izraela, pod Novim savezom. Mi, kao usvojeni članovi Tijela Kristova, izravni smo korisnici izvornog Saveza, čija će sva druga obilježja blagoslova svijeta biti ostvarena kroz nas – pod uređenjem Novog Saveza s Izraelom.

Zasigurno nema dosljednosti ili razloga za ignoriranje ovog velikog Saveza vezanog zakletvom sklopljenog u Abrahamovo vrijeme, ispunjenog božanskom zakletvom. Ako to nije bio savez, ili ako, kao savez, nije bio ratificiran ili djelotvoran do Isusovih dana, zašto bi apostol rekao da je Savez zakona dodan Abrahamskom savezu 430 godine nakon što je sklopljen Abrahamski savez? Očito je da je sveti Pavao Abrahamski savez smatrao dobro utvrđenim, jer dodaje da Savez zakona koji je kasnije uspostavljen nije mogao poništiti Abrahamski savez (Gal 3:17). To je morao biti temeljito dovršen Savez, čvrsto vezan Božanskom zakletvom, inače bi izjava da se ne može poništiti bila neistina.

Ponovno poslušajte raspravu svetog Pavla o tome s Galaćanima. On kaže: „Ovo govorim, da Savez, koji je potvrđen („prethodno ratificiran” – Strongov leksikon) prije od Boga u Kristu, Zakon [Savez], koji je bio četiri stotine i trideset godina kasnije, ne može poništiti, da ga trebao učiniti obećanjem bez učinka.” Pokazujući inferiornost Saveza zakona u usporedbi sa Starim (izvornim) Abrahamskim savezom, sveti Pavao nam govori (Gal 4:22-31) da su dvije Abrahamove žene, Sara i Hagara, bile alegorijske; da je Sarin sin predstavljao Krista, Crkvu, Glavu i Tijelo, dok je Hagarin sin predstavljao naciju tjelesnog Izraela. On kaže: „Koje su stvari alegorija: jer ovo su dva Saveza;

jedan iz Brda Sinaj, koje rađa ropstvom, što je Hagara, što odgovara Jeruzalemu koji sada postoji, i koji je u ropstvu sa svojom djecom.” Naprotiv, on izjavljuje da Sara odgovara Jeruzalemu koji je gore i slobodna, majka svih nas. On dodaje, „Mi, braćo, kao što je bio Izak, djeca smo obećanja.” (V. 28.) Bilo je potrebno gotovo sedamnaest stoljeća za razvoj Hagarina sina, tjelesnog Izraela, pod Savez zakona. Sin Sarin [izvorni ili Abrahamov savez], već je bio više od osamnaest stoljeća u procesu razvoja. Kroz njega će svi narodi biti blagoslovljeni. On je osigurao zemaljska životna prava svojom poslušnošću; on je žrtvovao ili položio ih je na Kalvariji; on ih je tijekom ovog doba stavio na raspolaganje svom „Tijelu,” i uskoro će ih ponovno položiti na žrtvu. Tada će biti spreman dati ih kao naslijeđe Prirodnom Izraelu i svijetu. – Rim. 11:31.

Izrael je shvatio vrijednost ovog Saveza sklopljenog s Abrahamom: on je činio temelj svih njihovih nada, vjere i pouzdanja. Pretpostavljali su da mu treba dodati Savez zakona i stoga su ga prihvatili kao amandman; ali oni su se neprestano pouzdavali, nadali se izvornom Savezu, kako kaže sveti Pavao, „kojem obećanju naših dvanaest plemena, trenutno služeći Bogu, nadaju se da će tek doći.” (Djela 26:7.) Nakon što je Izrael postao obeshrabren svojom nesposobnošću da se drži Zakona, Bog ih je ohrabrio, uvjeravajući ih da će sklopiti Novi savez s njima, koji će djelovati povoljnije – više u njihovu korist. I hoće tako. Do kraja ovog Evandeoskog doba, nakon odabira Abrahamovog duhovnog sjemena, Novi savez s Izraelom će stupiti na snagu. Kao što je zapisano, „Ovo je moj Savez s njima, kada ću oduzeti njihove grijehе. Izbavitelj (Posrednik, Prorok, Svećenik, Kralj) će doći sa Siona (Evandeoske Crkve) i odvratiće bezbožnost od Jakova (prirodni Izrael).” – Rim. 11:26,27.

Nedvojbeno tada možemo uvjeriti sve koji imaju sluha da Evandeoska Crkva nije sjeme dviju majki ili Saveza, već jednoga, i da je taj jedan Sarin Savez, stari, izvorni, zakletvom vezan Savez. Sara je imala samo jedno dijete, Izaka, koji je predstavljao Krista, Glavu i Tijelo – nasljednika svega. „Mi, braćo, kao što je Izak bio, djeca smo obećanja” – nasljednici velike povlastice blagoslivljanja svih obitelji na zemlji, kao članovi velikog antitipskog Posrednika Saveza novog zakona Izraela, koji će istisnuti i zamijeniti stari Zakonski savez.

„NAKON ONIH DANA SKLOPIT ĆU NOVI SAVEZ”

U Jeremiji 31:33 čitamo, „poslije onih dana,” kao određivanje datuma za Novi savez. Zašto je ovo? I koji dani moraju prethoditi sklapanju Novoga saveza?

Bog je pretekao da će ih, Izrael, ako bude vjeran, blagosloviti u svakom smislu te riječi, ali ako budu išli protiv njega, on će ići protiv njih i kazniti ih „sedam

puta za njihove grijehе”. (Lev 26:28.) Ovaj izraz u vezi s tim se, uz varijacije, ponavlja tri puta. U jednom se slučaju koristi riječ „VIŠE.” „Kaznit ću te sedam puta više za tvoje grijehе.” Hebrejska riječ prevedena više, prema Strongovom prijevodu, ispravno bi bila prevedena „kontinuirano.”

Ovu prijetnju kaznom tumačimo tako da ne znači da će Gospodin dati Izraelu sedam puta veću kaznu nego što je trebao, već da će ih kazniti sedam vremena (sedam godina) više (kontinuirano) za njihove grijehе. Tih sedam vremena ili sedam godina sigurno nisu bile doslovne godine, jer su u brojnim prilikama primili veću kaznu od te. Sedam vremena tumačimo kao simbolične godine, u skladu s drugim stihovima – dan za godinu, na temelju tristo šezdeset dana do godine. Stoga bi sedam vremena značilo 7 x 360, što je jednako 2520 doslovnih godina. A riječ više ili kontinuirano bi značila da ovo razdoblje od 2520 godina ne bi bilo zbroj svih njihovih različitih godina kažnjavanja u različitim „vremenima,” već bi ovo iskustvo od 2520 godina nacionalnog kažnjavanja bilo jedno neprekidno razdoblje.

Zatim bismo se trebali zapitati, je li postojalo tako kontinuirano razdoblje nemilosti u izraelskoj nacionalnoj povijesti? Odgovor je, da. U danima Sidkije, posljednjeg kralja koji je sjedio na prijestolju kraljevstva Gospodnjeg, Riječ Gospodnja o tom pitanju bila je: „O, ti pogani i zli prinčе, čije je vrijeme došlo da bezakonju treba stati na kraj: Skini dijamant! Skini krunu! Ja ću je preokrenuti, preokrenuti, prevrnuti [krunu, kraljevstvo] dok ne dođe onaj čije je pravo, i dat ću mu je.” (Ezek. 21:25-27.) Ovo razdoblje od 2520 godina, ili sedam simboličnih vremena, isteći će, prema našem računanju (STUDIJE ZORE, Sv. II., Pogl. IV.) u listopadu 1914. Drugim riječima, razdoblje poganskih vremena, poganske nadmoći u svijetu, točna je paralela s razdobljem kada je Izrael izgubio kraljevstvo i čekao ga u rukama Mesije.

Mesija ih je na svom Prvom došašću zatekao nespremnima kao narod da budu njegova nevjesta, da sudijeluju s njim kao Duhovno potomstvo Abrahama, i bilo je potrebno, kao što je Bog unaprijed znao i pretekao, cijelo ovo međurazdoblje da se odabere Duhovni Izrael, kraljevsko svećenstvo, „sveti narod,” „posebni narod,” Tijelo Kristovo, Tijelo posrednika između Boga i ljudi.

Ovo su „dani” koje spominje Jeremijino proročanstvo u pogledu Novog saveza, „nakon onih dana” – nakon „sedam vremena” Izraelove kazne doći će vrijeme Božje naklonosti pod Novim savezom, s njegovim boljim Posrednikom – velikim prorokom, svećenikom, posrednikom, sucem i kraljem – Isus glava i Crkva njegovo tijelo, Isus zaručnik i crkva njegova zaručnica i sunasljednica.

Obratite pažnju na to kako ovo odgovara lijepom objašnjenju svetog Pavla u Rimljanima XI. On ukazuje

na činjenicu da su svi Božji blagoslovi bili u Abrahamskom savezu, koji je kao korijen razvio Izrael kao naciju – Abrahamovo potomstvo po tijelu. Živi Izraelci bili su grane te masline (stihovi 16-21). Da su bili u ispravnom stanju srca, „pravi Izraelci,” Krist bi ih kao cjelinu prihvatio kao svoje članove – dopušteno bi im da ostanu članovi ili grane na stablu masline, koje je predstavljalo Abrahamovo duhovno sjeme. Ali oni nisu bili spremni, i stoga su svi osim nekolicine koji su postali Duhovni Izraelci bili prekinuti, zbog nevjere. Tijekom ovog Evandeoskog doba mjesta odlomljenih grana popunili su pozvani i odabrani iz svake nacije, naroda, plemena i jezika. Tako je duhovni Izrael postao „sveta nacija” ili klasa kraljevstva, pod vodstvom Mesije, kao njegova buduća Nevjesta ili Tijelo ili Kraljevsko Svećenstvo.

Apostol nas podsjeća (stihovi 25-29) da Izraelovo odbacivanje iz Božje naklonosti nije trajno, već samo u odnosu na ovaj Uzvišeni poziv na članstvo u Duhovnom potomstvu Abrahama, članstvo u Tijelu Mesije, velikog antitipskog Poslanika, Svećenika, Posrednika, Kralja, koji će, kada bude završen na kraju ovog doba, započeti veliko djelo blagoslova svih obitelji na zemlji. Apostol nas uvjerava da će u Božanskom planu Izrael imati udjela u tom djelu blagoslova svijeta, ali na nižoj razini od one duhovnog sjemena. Oni će, kao prirodno potomstvo Abrahamovo, biti prvi koji će primiti blagoslove od proslavljenog Posrednika pod Novim savezom koji će biti sklopljen izravno s tom nacijom, kao što je prorekao prorok Jeremija (31:31) – „nakon onih dana” pečačenja tog Saveza od strane velikog Posrednika svojom krvlju.

Sveti Pavao izravno ukazuje na ovaj Novi savez koji će biti sklopljen s Izraelom na kraju ovog doba (r. 27), govoreći: „Ovo je moj Savez s njima (prirodnim Izraelom), kada ću ukloniti njihove grijeha.” (Rim. 11:27.) Otklanjanje njihovih grijeha je nužnost za njih, prije nego što mogu primiti ovaj Novi savez, jer Bog ne sklapa Savez s grešnicima. Naš Gospodin nije poništio grijeha Izraela kad je uzašao na visinu i pojavio se u prisutnosti Božjoj za nas – prema tipu prskanja krvi na Pomirilište za grijeha onih za koje je to bilo primijenjeno – nas, „domaćinstvo vjere” – ne oni, ne Izrael u tijelu, niti bilo koji drugi, nego „nas.”

Prema tipu je trebala biti prinesena druga žrtva za grijeh; Svećenik je također trebao žrtvovati „Jarca Gospodnjeg” i njegovom krvlju poskropiti Pomirilište, ne za obitelj vjere, nego „za sav narod.” Taj Gospodnji jarac, kao što smo vidjeli, predstavljao je Crkvu, Tijelo Kristovo, prihvatljivo za žrtvu kroz zasluge Kristove krvi i žrtvovano od strane našeg Velikog svećenika kroz ovo Evandeosko doba. Uživamo u ovoj žrtvi i „prikazujemo svoja tijela kao žrtve žive, svete, prihvatljive Bogu, našu razumnu službu,” jer smo

uvjereni da ćemo, ako trpimo s njim i budemo mrtvi s njim u njegovoj žrtvenoj smrti, također živjeti s njim i s njime vladati u njegovu Posredničkom Kraljevstvu, koje će blagosloviti Izrael i svijet. – Rim. 12:1.

Ovaj isti izraz, „nakon onih dana,” pojavljuje se u vezi s Joelovim proročanstvom o izljevanju Svetoga Duha. Preko njega Gospodin objavljuje konačno izlivanje Božanskog blagoslova, Duha Svetoga, na svako tijelo; ali nas obavještava da će to biti „poslije onih dana”. Još uvijek je budućnost; dakle, ovdje je još jedan dokaz da ovaj izraz, „nakon onih dana,” označava nakon dovršetka djela odabira Crkve – Zaručnice Mesije – Posrednika, Krista. Gospodin dalje govori preko proroka da će se njegov sveti Duh najprije izliti na njegove posebne slugе i sluškinje, „u one dane.” I bilo je tako: od Pedesetnice Duh Sveti je za slugе i sluškinje Gospodnje i za nikoga drugoga. Ne može dosegnuti druge – svijet čovječanstva općenito – sve do „poslije onih dana.” Istu misao izražava Apostol kada kaže da je „naš Gospodin pomirnica [zadovoljština] za naše grijeha [grijeha Crkve – kroz ovo Evandeosko doba], i ne samo za naše, nego i za grijeha cijelog svijeta” [u dogledno vrijeme]. – I. Ivanova 2:2.

Ova sekundarna primjena zasluga našeg Gospodina na Prijestolju milosti, u ime svijeta, odgovara drugom škropljenju krvi na Dan pomirenja – „krvi jarca Gospodnjeg” – „njegove vlastite krvi” „u ime svih ljudi,” zapečaćujući za njih, svršavajući, Novi savez.

Zašto je Novi savez tako dugo odgađan? Odgovaramo da, iako je obećan stoljećima prije Krista, nije postalo sigurnom činjenicom sve dok naš Gospodin Isus nije umro. Njegova smrt bila je dovoljna da zapečati taj Novi savez i da odmah donese blagoslove obnove Izraelu, a preko Izraela i svijetu općenito, ako je Otkupitelj, kad je uzašao na visinu, tako primijenio zasluge svoje žrtve. Ali očito je da ga nije tako primijenio; prvo, činjenicom da izraelska restitucija ne počinje tamo, i još nije počela, i neće započeti sve do „poslije onih dana.” Drugo, to je dokazano drugom činjenicom da je zasluga Kristove žrtve, koja nije dana Izraelu za zapečaćenje Izraelovog Novog [Zakona] Saveza, dana drugoj klasi, novoj naciji, Duhovnom Izraelu, i bila primjenjiva na nju i donijela joj očite blagoslove tijekom svih ovih stoljeća Evandeoskog doba.

Dakle, jezikom Svetoga pisma, ono što je naš Gospodin učinio u vezi s obećanim Novim savezom između Boga i Izraela pri njegovom prvom dolasku, bilo je da je postao „jamstvo” i garancija za njegovo kasnije ispunjenje. (Heb 7:22.) Od tog vremena, dakle, Novi savez se može smatrati osiguranim ili zakonskim ili zajamčenim, ali ne i stavljenim na snagu, jer, kao što apostol izjavljuje, oporuka ili testament nemaju obvezujuću snagu sve do smrti ostavitelja. U skladu s

Božanskim planom, Otkupitelj je primijenio zasluge svoje žrtve na posebnu klasu „pozvanu” i „privučenu od Oca” tijekom ovog Evandeoskog doba, da budu članovi, da mu se pridruže u njegovoj žrtvi. Oni su trebali primiti njegovu puninu, njegovu zaslugu, kao pomirenje za svoje grijeha, a zatim su trebali piti njegovu krv ili sudjelovati u njegovoj smrti, da bi njegova krv ili zasluga njegove žrtve mogla proći kroz njih kao blagoslov i dopustiti im žrtvovanje restitucijskih blagoslova da postignu božansku prirodu i slavu. (2. Petrova 1:4.) Nitko od njih ne smije zadržati blagoslov privilegija obnove. Svaki je unaprijed bio dužan založiti svoj život u žrtvu sa svojim Gospodinom prije konačnog prihvaćanja i začeca od Duha Svetoga za sunasljedstvo s Glavom u njegovoj slavi, časti i besmrtnosti. Dakle, razlog zašto Novi savez obećan u Jeremijino vrijeme i zajamčen smrću našeg Gospodina još nije stupio na snagu i postao djelotvoran u restitucijskim blagoslovima Izraelu i svijetu jest taj da smrt ostavitelja još nije potpuno ostvarena; jer oporučitelj, preko kojega će Izrael dobiti taj veliki blagoslov Novoga Saveza, nije sam naš Gospodin Isus, već Krist, Glava i Tijelo.

S tim se ponovno slažu riječi apostola, naime, da će naravni Izrael „zadobiti milosrđe tvojim [Duhovnog Izraela] milosrđem”. (Rim 11:31.) Polaganje prava obnove koje smo primili od Gospodina po vjeri u njegovu krv je naša žrtva iste, umiranje Oporučiteljeva Tijela. (2. Korinćanima 4:10.) Izrael će biti korisnik ovog testamenta, ove ostavštine, ove volje, čija je zasluga sva, kao što je Isus rekao, „u njegovoj krvi,” u njegovoj čaši, koju moramo piti.

KRŠTENI U MOJSIJA – KRŠTENI U KRISTA

Ako Crkva treba biti članovima velikog Posrednika, zašto Izrael, koji je bio kršten u Mojsija, (1. Kor. 10:1,2) nije tako učinjen članovima Posrednika Saveza zakona?

Božansko uređenje koje je koristilo Mojsija, Arona, Levijevo pleme i cijeli Izrael kao tipove je složeno, tako da su neuki i nestabilni u opasnosti da ih istrgnu na vlastitu štetu. Tko god će započeti s pashalnim tipom izbavljenja prvorodjenih i nastaviti s poviješću predodžbenog naroda sve do vremena kada su ušli u Kanaan, i zatim se okrenuti Kristovoj smrti kao antitipskom pashalom janjetu i pokušati usporediti iskustva Crkve i svijeta s iskustvima Izraela, naći će se potpuno zbunjen sve dok ne shvati da su se u Izraelu brojni tipovi pomiješali i preklapali.

Na primjer: Prepoznavanje pashalnog janjeta kao predodžbenog primjerka našeg Gospodina Isusa i njegove smrti; i prepoznajući prvorodence Izraela pošteđene „u toj noći” kao tip za Duhovni Izrael, znamo da je „ta noć” predočavala ovo Evandeosko doba. Znamo također da je sljedeće jutro predstavljalo

Milenijsko jutro. Izbavljenje Izraela kroz Crveno more stoga bi naizgled predstavljalo konačno izbavljenje cijelog svijeta čovječanstva iz ropstva grijeha i smrti, koje su simbolizirali faraon i njegova vojska. Slično tome, svrgavanje faraonove vojske naizgled bi predstavljalo konačno uništenje Sotone i svakog zlog utjecaja na kraju Milenijskog doba. To je bio kraj tog tipa.

S krajem tog tipa počeo je drugi; jer je marš Izraela prema gori Sinaj, gdje su stupili u zavjetni odnos s Gospodinom, predočavao pristup Evandeoske Crkve i cijeloga svijeta stanju stvari koje je opisao sveti Pavao u Hebrejima 12 – kraj ovoga Doba, vrijeme nevolje i uspostavljanje Novog [Zakona] Saveza s Izraelom za blagoslov svih obitelji na zemlji. I nakon toga, putovanje pustinjom čini još jedan tip koji predstavlja Božji narod i neuspjeh mnogih da uđu u njegov počinak, zbog nedostatka vjere. Kasnije je Mojsije udario stijenu i nije mu dopušteno da uđe u obećanu zemlju još jedan tip. Prelazak Jordana daljnji je tip. Imenovanje Jošue, novog vođe, umjesto Mojsija, još je jedan daljnji tip. Pad jerihonskih zidina je još jedan tip. Izraelovo osvajanje raznih neprijatelja u zemlji Kanaan još je uvijek drugi tip.

Vraćajući se sada na prvi spomenuti od ovih tipova – onaj koji je započeo klanjem pashalnog janjeta, škropljenjem njegove krvi, jedenjem njegova mesa tijekom „one noći” u kojoj su prvorodeni bili preskočeni i pošteđeni – primjećujemo da je obilježje tipa koje ima veze s „Crkvom prvorodjenih” i ovim Evandeoskim dobom prošlo prije vremena kada su Izraelci kao nacija bili kršteni u Mojsija u moru i u oblaku. Posljedično, to krštenje u Mojsija očito je prikazivalo, ne krštenje Crkve Prvorodjenih u Kristovu smrt, već krštenje cijelog svijeta čovječanstva u Kristov život tijekom Milenija.

Crkva prelazi iz opravdanja života u žrtvenu smrt s Gospodinom kako bi postali članovi Posrednikova „Tijela.” Ali Izraelci su prošli kroz more i oblak, ne u smrt, već u slobodu – u slobodu kao nacija. To krštenje u Mojsija očito je stoga predstavljalo izbavljenje stvorenja koje uzdiše u slobodu kojom Krist namjerava osloboditi sve koji će mu doći kao odgovor na njegovo privlačenje tijekom Milenijskog doba. Tako nam Apostol govori da, kao što je Isus već Glava Crkve, koja je njegovo Tijelo, tako će u konačnici on biti Glava svega stvorenja, jer je Božja volja „sakupiti sve u jedno pod jednom Glavom.” – Efež. 1:10.

Ovo smo nastojali ilustrirati u Slikovnom prikazu vjekova u STUDIJAMA ZORE, sv. I. U piramidi te karte prikazujemo našeg Gospodina Isusa Glavu, Crkvu njegovo Tijelo, Veliku Gomilu, obnovljeni tjelesni Izrael i na kraju sve nacije dovedene pod jedno poglavarstvo. Istu misao da će svijet postati Kristov u posvojnem smislu izražava i sv. Pavao. Kada govori o

uskrснуću, on kaže: „Bit će uskrснуće mrtvih, i pravednih i nepravednih – prvine Krist; zatim oni koji su njegovi u (tijeku) njegove prisutnosti.” (I. Kor. 15:23.) Apostol izražava istu misao da će svijet biti stavljen pod kontrolu i pod ime Kristovo, govoreći: „U njemu je sva obitelj Božja, i na nebu i na zemlji imenovana.” – Efež. 3:15.

Dakle, u ovom tipu Izraelovog krštenja u Mojsija imamo sugestiju onoga što pripada Milenijskom dobu, ali nema sugestije što god pripada Crkvi Prvorođenih tijekom ovog Doba – nema sugestije o krštenju u Kristove patnje i smrt. Doista, nigdje u tom tipu nije prikazana veza između glave i članova. To nam samo oslikava zaklano Janje Božje i našu prednost da budemo pošteđeni ili prijeđeni iz smrti u život u ovom Evandeoskom dobu – prije općeg oslobođenja čovječanstva od vlasti grijeha i smrti.

MORA LI ADAM NAJPRIJE BITI OTKUPLJEN?

Prihvaćajući biblijsko predstavljanje da je „neposluhom jednoga čovjeka grijeh ušao u svijet, i kao posljedica grijeha smrt, i tako je smrt prešla na sve ljude, jer su svi grješnici” (Rim 5:12-19); također prihvaćajući izjavu Svetoga pisma: „Kao što po čovjeku dođe smrt, po čovjeku dolazi i uskrснуće mrtvih” (1. Kor 15:21); također jamstvo da „Kao što svi u Adamu umiru, tako će svi u Kristu oživjeti” (I Kor 15:22), hoćemo li razumjeti da Adam prvo mora biti otkupljen i okajan prije nego što bilo koje od njegove djece može primiti pomirenje? Ako je tako, trebamo li razumjeti da je Adam bio uključen među vjernike, obitelj vjere, u čije se ime Isus, naš veliki Veliki svećenik, pojavio i učinio zadovoljštinu za grijeh kada se pojavio u prisutnosti Božjoj za nas?

Sasvim sigurno ne bismo trebali! Sveti Pavao nije spomenuo Adama u svom popisu drevnih dostojnika u Hebrejima 11. Naprotiv, naša očekivanja od Adama su da će kao čovjek svjetske klase, „svi ljudi,” njegov grijeh biti okajan na kraju ovog doba, kada će veliki Prvosvećenik antitipski poškopiti svojom krvlju Pomirilište. za grijehe cijeloga svijeta, „svih ljudi,” budući da je na početku ovoga doba učinio pomirenje za naše grijehe – Crkve. Također očekujemo da će otac Adam biti jedan od posljednjih probuđen iz sna

smrti i izveden pred povlastice, blagoslove, prilike i testove Milenijskog doba.

Naša je misao da će blagoslovi obnove započeti s generacijom koja živi u vrijeme inauguracije Posrednikova Kraljevstva; da će se prvo pozabaviti ovima i dovesti ih do određene mjere oporavka prije nego počne s bilo kojim od onih koji spavaju u prahu zemaljskom; i dalje da će oni od spavača koji su nedavno otišli u smrt biti prvi koji će ustati, dok će oni koji su sišli prvi biti posljednji koji će ustati. Drugim riječima, prvi će biti posljednji, a posljednji će biti prvi. Naša misao je da će vrlo vjerojatno buđenja svijeta biti odgovor na molitve njihovih prijatelja tijekom Milenija; i da će oni koji žive u bilo koje vrijeme biti posebno zainteresirani za molitvu za one kao što su bili njihovi poznanici ili rođaci. Ne vidimo razloga zašto bi otac Adam imao bilo kakvu prednost u vezi s djelom otkupljenja. Iako je istina da je on bio čovjek preko kojega su grijeh i smrt ušli u svijet, ipak među tisućama milijuna njegove djece on nema prvenstvo u pogledu Pravde, čiji zapis u pogledu čovječanstva smatramo: Jednog čovjeka grijeh – kazna, Smrt.

Isto tako, iako je naš Gospodin Isus taj koji je platio našu kaznu, ipak Pravda u svojim zapisima vjerojatno ne bi posebno obratila pažnju na tu činjenicu, već bi samo unijela zapis: Jedan sveti, nedužni, neokaljani čovjek je umro i prisvojio zasluge njegove smrti za domaćinstvo vjere. Kasnije možemo pretpostaviti da zapisi Pravde glase: Zasluga jednog čovjeka koji je umro, Pravednog za nepravedne, koja je pripisana „domaćinstvu vjere”, nakon što je ponovno žrtveno položena, sada se ponovno primjenjuje – ovaj put „u ime svega naroda” koji nije uključen u prvu primjenu.

Žrtva čovjeka Krista Isusa bila je dovoljna za grijehe cijeloga svijeta, a to što će u konačnici biti stavljena na raspolaganje za poništenje grijeha svijeta je zato što je pravda u osudi samo osudila oca Adama kao čovjeka i nije obraćala pažnju na njegovu djecu na način odvojene osude, već ih je sve smatrao članovima jednog čovjeka. Stoga se Isusova smrt mogla primijeniti na bilo koga iz Adamove rase, ili na bilo koji broj njih, ili na sve njih, uključujući Adama. A ovo posljednje će biti krajnji rezultat.

ČISTA SAVJEST

– DJELA 24 – 17 LISTOPADA –

Ključni tekst: – „Ovdje se trudim da uvijek imam čistu savjest prema Bogu i prema ljudima.”

FELIKS, rimski namjesnik, primio je svetog Pavla kao zarobljenika. Njegovi neprijatelji, veliki svećenik i drugi židovski vladari, požurili su iz Jeruzalema u Cezareju, žedni njegove krvi. Sa sobom su doveli rimskog odvjetnika Tertula. Nadali su se da će im njegovo poznavanje rimskih običaja i njegova vještina molitelja omogućiti da dokažu da je sveti Pavao

opasan karakter – neka vrsta anarhista. Felix je bio sudac. Nije bilo porotnika. Tertul je iznio svoje optužbe i potvrdili ih svjedoci iz Jeruzalema.

Pronicljivo je rimski odvjetnik pohvalio guvernera u smislu njegove dosadašnje učinkovitosti u očuvanju mira i gušenju svakog oblika pobune i održavanju tišine i reda. Ovo je u potpunosti otvorilo put

odvjetnikovom zahtjevu da guverner nastavi s ovim hvalevrijednim postupkom i oslobodi zemlju od gnusnog izazivača problema – Apostola. Izvedeni su svjedoci koji su posvjedočili o prvom metežu u hramu, ali i o onom od sljedećeg dana u kojem se Veliko vijeće podijelilo na dva dijela i uslijedila je opća galama. Apostolu se pripisivalo da je bio kolovođa sekte zvane Nazareni, a tvrdilo se da je napravio nemire u cijelom svijetu i među Židovima i među Grcima.

Ovo je bio njegov slučaj. Optužio je da je zatvorenik kriv za svetogrđe – da je oskvrnio hram, a iz zaključka se moglo zaključiti da je izazvao neredu unutar svetog svetišta. Izvedeni su svjedoci kako bi dokazali istinitost ovih optužbi.

Guverner je dao znak Apostolu da je slobodan odgovoriti na optužbe. Sveti Pavao je započeo svoju obranu primjedbom da je zadovoljan što je njegov sudac neko vrijeme bio na sudu i dobro je poznao židovske običaje; da bi razumio, dakle, ono što novak ne bi mogao, zašto je apostol došao u Jeruzalem na bogoslužje na židovski način, kako bi proslavio jedan od njihovih vjerskih blagdana. On nije došao da podigne ustanak, već da se pokloni, a niti jedan svjedok nije posvjedočio, niti je to istina, da je pronađen u hramu kako čak raspravlja ili okuplja gomilu; niti je to činio u sinagogama, niti bilo gdje; niti njegovi neprijatelji nisu mogli dokazati stvari za koje su ga optuživali. Ovaj, njegov odgovor, bio je logičan i potpun. Ipak, guverner nije mogao razumjeti zašto bi u ovim okolnostima došlo do takvog meteža; stoga je bilo potrebno da apostol objasni da Židovi imaju antipatiju prema njemu, zbog njegovog drugačijeg vjerovanja, a ne zbog bilo kakvog nedjela.

„USKRSNUĆE PRAVEDNIH I NEPRAVEDNIH”

Sveti Pavao je priznao da nije doživio nikakvu promjenu u svom židovskom uvjerenju – da još uvijek vjeruje u učenja Zakona i spise proroka; i da se još uvijek držao temeljne židovske doktrine o nužnosti uskrsnuća mrtvih, i da bi stoga Božji blagoslov trebao konačno doći u Izrael i kroz Izrael u sve obitelji na zemlji. I, nastavio je apostol, vježbam se, discipliniram se, obučavam se, da svoju savjest očuvam čistom, slobodnom od kršenja Božjih i ljudskih zakona. Ovo je bilo veliko svjedočanstvo. Snaga toga trebala je imati težinu, ne samo kod guvernera i tužitelja, nego i kod Židova, koji su ubojito tražili Apostolov život, zbog male razlike u mišljenjima o vjerskim pitanjima. Kakvu lekciju imamo ovdje! Rimski namjesnik i sudac ne baš ukusne reputacije; tužitelj spreman, bez obzira na pravdu, prodati svoje talente za novac; židovski veliki svećenik, tip za velikog Mesiju, povezujući se s onima koji su nastojali izokrenuti pravdu i uništiti jednoga koji je „sol zemlje”!

Naš je Gospodin prorekao da će neki od njegovih učenika stati pred kraljeve i kneževe, ali da se ne uplaše, jer će on stajati uz njih da im pruži pomoć. Kako se doslovno to ispunilo u slučaju sv. Pavla! Kako je očito Gospodin stajao uz njega i dao mu prikladne riječi! Nastavio je objašnjavati da je svojoj naciji donio milostinju, prinose pogana, koji su čuli njegovu poruku o Božjoj milosti. Neki Židovi iz Azije našli su ga pročišćenog u hramu, ali bez jauka i galame. Ti Židovi su trebali biti dovedeni kao svjedoci, ili su oni koji su ga optuživali trebali biti konkretni – trebali su reći što je burno učinio u hramu, ili što su loše počinili na njemu dan nakon rulje, kad je bio pred velikim vijećem. Samo jedno su mogli optužiti, naime, da je povikao dok je stajao među njima: „Glede uskrsnuća mrtvih, danas sam doveden u pitanje.” Zasigurno guverner nije mogao pomisliti da u tome ima nečega sličnog neredima ili anarhiji. Zatvorenik je bio sasvim u pravu, dok su oni koji su ga optuživali bili u krivu.

Apostolovo svjedočanstvo nam pokazuje da je u cijelom svom propovijedanju stavljao poseban naglasak na nauk o uskrsnuću mrtvih – pravednih i nepravednih. Nažalost, u naše je vrijeme ova doktrina mjerljivo izgubljena iz vida. Malo kršćana uopće razmišlja o uskrsnuću. Rijetki su ikada čuli propovijed na tu temu. Zašto je ovo? Mi odgovaramo da je to zato što je velika zabluda došla među kršćane u pogledu stanja mrtvih. I prema katolicima i prema protestantima samo su sveci sposobni za nebo nakon smrti. Obojica se slažu da se tamo mogu primiti samo gotovi karakteri. Obojica se slažu s riječima našeg Gospodina o Kraljevstvu, „Malo ih je koji ga nalaze.” Naši prijatelji katolici govore nam da gotovo svi pogani, katolici i protestanti idu u čistište, gdje će ih strašne patnje stoljećima očistiti od grijeha i pripremiti za raj. Mnogi protestantski prijatelji govore nam da ne vide čak ni tu nadu – da s njihovog stajališta samo „malo stado” ide u raj, a sva velika masa čovječanstva, nepripremljena za Božju prisutnost, mora biti poslana nekamo i da jedino mjesto za njih je pakao vječnog mučenja, iz kojega neće biti izlaza. Ne trebamo se svađati ni s jednom stranom. Oba pogleda su previše užasna da bi bila razumna ili pravedna, a da ne spominjemo ljubav!

Radije se vraćamo na riječi Isusa i apostola i napominjemo da su, prema njihovom učenju, mrtvi stvarno mrtvi i da je njihova jedina nada, kako to apostol kaže, nada u uskrsnuće, „nada uskrsnuće mrtvih, i pravednih i nepravednih.” Biblija ne uči o uskrsnuću tijela, već o uskrsnuću duše i da će joj „Bog dati tijelo” u vrijeme buđenja. (I. Kor. 15:38.) Mogli bismo poželjeti da se svi kršćani probude za novo proučavanje Svetoga pisma: da doktrini o uskrsnuću

mrtvih treba dati njeno pravo mjesto: i da bi smo se tako mogli riješiti veliki dio magle „mračnog vijeka” – magle koja nas je mučila, rastužila naša srca i mnoge odvratila od Boga i Biblije – u nevjeru.

PRAVEDNOST, SAMOSVLADAVANJE, DOLAZAK SUDA

Upravitelj-sudac, nakon što je saslušao obje strane, ostavio je slučaj po strani dok se ne sasluša Lizije, koji je izvršio uhićenje. U međuvremenu je sveti Pavao dobio veliku slobodu, a upravitelj je očito sasvim jasno razumio pravi status njegova slučaja.

Nakon toga Felix, očito jako impresioniran apostolovim držanjem, ponovno ga je pozvao u vrijeme dok je bila prisutna njegova žena, Židovka. Želio je da čuje evanđeosku poruku, koja mu se nekako dopala kao razumna. Sveti Pavao je nedvojbeno pregledao velik dio svog prethodnog svjedočanstva, a zatim obrazložio nadolazeći sud ili suđenje – da vječne sudbine nisu fiksne, kao rezultat sadašnjeg života. Zsigurno je istaknuo da je Bog odredio dan suđenja ili suda za svijet čovječanstva – Milenijski dan, dug tisuću godina. U njemu će cijeli svijet čovječanstva imati punu kušnju u pogledu dostojnosti ili nedostojnosti savršenstva i vječnog života. Poslušni će biti blagoslovljeni, uzdignuti, uzdignuti do savršenstva. Namjerno neposlušni bit će uništeni u Drugoj smrti. Ako je dakle kušnja svijeta u budućem dobu, i ako u sadašnjem vremenu Bog samo izabire ili odabire Crkvu da bude Zaručnica njegova Sina i njegov sunasljednik u Kraljevstvu, koje treba blagosloviti svijet, kako bi te stvari mogle imati ikakav poseban utjecaj na Felixa i njegovu ženu? Na dva načina:

PROPOVIJEDANJE KRISTA VLADARIMA

– DJELA APOSTOLSKA 25:6; 26:32 – 24 LISTOPADA –

Ključni tekst: – „Znam kome sam vjerovao i uvjeren sam da on može održati ono što sam mu zavjetovao za onaj dan.” – 2 Tim. 1:12

RIMSKOG namjesnika Feliksa iz Judeje naslijedio je Fest i, voljan da se nakloni Židovima, ostavio je Pavla kao zarobljenika, iako ga je priznao da nije kriv ni za kakvo kršenje rimskog zakona i bio je uvjeren da su njegovi neprijatelji bili mahnito ljubomorni na njega. Dvije godine zatočeništva svetog Pavla nedvojbeno su pružile odlične prilike za njegovo zrelo proučavanje Božanskog plana izloženog u Svetom pismu.

Fest, novi namjesnik, odmah je otišao u Jeruzalem, središte svoje pokrajine, kako bi se ondje upoznao s poglavarima naroda, među kojima je morao predsjedati kao namjesnik i sudac. Neprijatelji svetog Pavla bili su na oprezu da preko novog namjesnika postignu protiv njega ono što nisu uspjeli s Feliksom. Međutim, nakon što su iznijeli Tertulove argumente kako bi stvorili predrasudu u njegovom umu, bojali su se suđenja pred njim, zbog slabosti svoje stvari. Stoga su predložili

(1) Moglo bi utjecati na njih da prihvate Krista i traže da budu iz „izabrane” Crkve.

(2) Znajući za svoju buduću kušnju, trebali bi također znati da riječi i djela sadašnjeg života imaju mnogo veze sa statusom pojedinca kada se probudi iz groba. Zli, licemjerni, samopravedni, razvratni, raskalašeni, degradiraju sami sebe i povećavaju broj koraka koji će biti pred njima u Mileniju. Naprotiv, svako dobro djelo, svaka postignuta pobjeda, svaka praksa umjerenosti, učinit će pojedinca bolje pripremljenim za sljedeći život. Svako velikodušno djelo sadašnjeg života ostavlja svoj pečat na karakteru i donijet će proporcionalne blagoslove na tom Milenijskom Sudnjem Danu. Naprotiv, svako zlo djelo, svaka povreda savjesti, sigurno će dobiti svoje „udarce” ili pravedne kazne.

Dok je Felix slušao savjest ga je počela gristi. Prema ovoj teoriji on bi imao mnogo toga za polagati račune kao jedan od „nepravednih” u uskrsnuću. Apostol nije rekao ništa o vatrenim mučenjima, koja inteligentan um mora odbaciti kao nerazumna, ali je njegov argument bio utoliko jači bez njih. Njegov snažan argument bio je: „Pravedna naknada nagrade, i za pravedne i za nepravedne.” Apostol je otpušten nezaboravnim riječima: „Idi za sada; kad budem imao zgodnije vrijeme, pozvat ću te.” Uvijek iznova Felix je pozivao apostola, ali očito nikad nije našao svoje srce u dovoljno blagom i poniznom stanju da prihvati apostolovu poruku i preda se Gospodinu. Pouka u vezi s tim za sve nas je da trebamo odmah učiniti sve što shvatimo da je naša dužnost. Sveti Pavao je ostao u zatočeništvu dvije godine, udobno zbrinut, pripremajući se za daljnje službe svog važnog života, i pišući nekoliko poslanica.

Festu da je ipak spor sa svetim Pavlom bio više na vjerskoj nego na građanskoj osnovi, i da bi stoga bilo poželjno da on bude predan Velikom vijeću u Jeruzalemu na suđenje, prema židovskom zakonu, i da se odbace optužbe protiv njega pred rimskim sudom. U međuvremenu su sazrijevali planovi prema kojima je u ime Boga, vjere i „dobra stvari” Apostol trebao biti ubijen na putu. Jao, takva zločinačka nepravda ne može se optužiti samo protiv Židova tog doba, nego je u svakom dobu i u gotovo svakom vjerskom sistemu mentalna neuravnoteženost takva da su u žaru trenutka zagovarani i počinjeni okrutni zločini u ime Boga i svetosti! Kakve lekcije možemo naučiti iz ovih isječaka povijesti! Kada će čovječanstvo naučiti da, budući da je pravda temelj božanske vladavine, sve što joj je suprotno mora biti protivno Bogu? Nedavno je civilizirani svijet slavio rođenje tog velikog i dobrog

čovjeka, Johna Calvina; no svi su bili iznova šokirani kad smo se sjetili da je njegova ruka potpisala smrtnu presudu koja je Serveta, sukršćanina, odvela na lomaču. Kada ćemo naučiti da će rezultati nepravde biti štetniji za počinitelja nego za onoga kojemu je učinjena? „Pravednost i sud nastamba su prijestolja tvoga.” – Psa. 89:14.

SV. PAVAO, FEST I AGRIPA

Namjesnik je iznio prijedlog Židova pred svetog Pavla, pitajući ga (jer je bio rimski građanin) je li spreman prihvatiti otpust glede rimskog suda i da mu se sudi pred njegovim sunarodnjacima. Apostol je, shvativši situaciju, smjesta odbio ponudu i umjesto toga podnio žalbu Rimu, što mu je bila privilegija kao rimskog građanina, koja mu se nije mogla uskratiti. Ali kako se od upravitelja koji je poslao zatvorenika u Rim očekivalo da istakne optužbe, Fest je bio zbunjen saznanjem koje bi optužbe, ako ih uopće ima, mogao formulirati protiv apostola.

Ubrzo su se održale svečanosti Festove inauguracije u Cezareji, a galilejski kralj Agripa odao mu je poštovanje prisustvovanjem, a pratila ga je i njegova žena Berenika. Kako su Agripa i njegova žena ispovijedali hebrejsku vjeru, Fest, koji o tome nije znao ništa, prihvatio je priliku da dobije njihovu pomoć u formuliranju optužbi protiv svetog Pavla, čiji se zločin, ako ga je bilo, mogao razumjeti sa židovskog stajališta. Stoga je pred njima i glavnim kapetanima vojnih snaga i uglednim građanima Apostol bio pozvan dati svoju verziju neprijateljstva njegova naroda protiv njega.

Tako je apostolu pružena nova prilika za propovijedanje Evandjelja pred istaknutim ljudima. A njegova žalba na Cezarov dvor značila bi predstavljanje sebe i vjere koju je zastupao pred najvišom vlasti svijeta. Tako Gospodin na misteriozan način provodi savjete svoje vlastite volje i prouzročuje da ga gnjev ljudi hvali. I tako on pred svoje vjerne sluge stavlja nove prilike da služe njegovoj stvari. Koliko bi svaki vjerni Isusov sljedbenik trebao biti potaknut time na vjernost, na jednostavnost srca, na korištenje svake prilike, shvaćajući Gospodinov nadzor nad djelom i njegovom službom.

Kao pravi džentlmen, sveti Pavao je započeo svoj govor pred ovim zemaljskim dostojanstvenicima komplimentirajući kralju Agripi koliko god je iskreno mogao – o činjenici da će ga saslušati onaj tko je stručnjak za sva židovska pitanja. Ukazao je na činjenicu da je njegov način života od mladosti dobro poznat u Jeruzalemu i u cijelom židovskom narodu. Mnogi od njih mogli bi svjedočiti njegovoj strogosti kao religioznog vjernika. „A sada,” izjavio je, „stojim na suđenju zbog svoje nade u obećanje koje je Bog dao našim očevima – obećanje za koje se svi Židovi nadaju da će imati ispunjenje. Ipak, zbog te nade sam optužen od Židova.” Nada Izraela usredotočena je na Božju

zakletvom vezani Savezu Abrahamu, „U tvom će potomstvu biti blagoslovljena sva plemena na zemlji.” Sveti Pavao je propovijedao da je ovo obećanje u procesu ispunjenja; da je Isus, kao Sin Božji, poslušnošću Zakonu i svojom žrtvom svojih zemaljskih prava, postao glava ovog obećanog potomstva Abrahamova svojim uskrsnućem na razini duhovne slave, časti i besmrtnosti. On je podučavao da od Pedesetnice Gospodin odabire i od Židova i od pogana „malo stado,” da bude Mesijina zaručnica i sunasljednik, članovi Abrahamova duhovnog potomstva; i da kada ovaj odabir bude izvršen, veliki Mesija, Glava i članovi, u slavi će uspostaviti davno obećano Kraljevstvo Božje. Njegov će blagoslov prvo doći prirodnom Izraelu za njihovo restitucijsko uzdizanje, a potom će se proširiti kroz Izrael na „sve obitelji na zemlji.”

Zasigurno je sveti Pavao ukazivao na proročanstva koja govore o Mesijinim patnjama i slavi koja će uslijediti. Svi su Židovi znali za Isusove patnje i patnje njegovih sljedbenika, ali su osporavali njegovo uskrsnuće u slavu i to da će njegovi sljedbenici sa vremenom podijeliti promjenu njegovog uskrsnuća. Cijeli spor između njega i Židova vodio se oko toga je li Isus ustao od mrtvih. Ako se nije pojavio, Židovi su bili u pravu. Nikakve valjane nade ne mogu se graditi na mrtvom čovjeku, koliko god dobar bio. Ako je uskrsnuo, sveti Pavao i Isusovi sljedbenici bili su u pravu, jer njegovo uskrsnuće u slavu treba smatrati demonstracijom Božanskog odobrenja i mesijanstva koje je tvrdio i njegovog Kraljevstva koje će doći u određeno vrijeme.

Objasnio je kako se jednom također suprotstavio Isusu i progonio njegove sljedbenike, zatvarajući ih u zatvor i dajući svoj glas drugima za njihovu smrt. Prisilio ih je da hule na Isusa kako bi izbjegli patnje i u svom ludilu je proširio svoju revnost iz Jeruzalema u vanjske gradove. Objasnio je Otkrivenje Gospodnje, koje mu je dano u blizini Damaska – svjetlost veću od sjaja sunca i glas koji govori: „Savle, Savle, zašto me progoniš?” „Ja sam Isus kojega ti progoniš.” Objasnio je nalog koji je tada dobio, da je trebao propovijedati poganima kao i Židovima, Isusovo uskrsnuće, okupljanje njegovih izabраниh članova i u dogledno vrijeme uspostavu njegova Kraljevstva; i da se svi pokaju i okrenu Bogu. Zbog toga je bio u ropstvu i njegov život u opasnosti, sve dok se nije morao žaliti Cezarovom sudu. Istaknuo je da su Kristove muke navijestili proroci te da je Isus priznao progone svojih sljedbenika kao sebe samoga – vlastite udove.

„TI SI IZVAN SEBE”

Namjesnik je sa čuđenjem čuo recital i, prekinuvši ga, rekao: „Ti si izvan sebe. Mnogo učenja te izluđuje.” Ali sveti Pavao odgovori: „Nisam lud, preplemeniti Festu, nego govorim riječi istine i

razbora: Kralj Agripa zna za te stvari.” Tako je još uvijek. Sa svjetovnog stajališta pravi Isusov sljedbenik je označen kao fanatik, budala, neuravnotežen. Ali s kršćanskog stajališta gledište je obrnuto – svjetovni su nemudri i ludi za novcem. Svjetovnjaci vide samo zemaljske stvari, prolazne. Kršćanin okom vjere vidi slavu, čast i besmrtnost i udio s Otkupiteljem u prednostima Tisućugodišnjeg Kraljevstva, koje će uskoro blagosloviti svijet vladavinom pravednosti, u ispunjenju Gospodnje molitve, „Dođi Kraljevstvo tvoje. Budi volja tvoja i na zemlji kao što se vrši na nebu.”

Sveti Pavao je apelirao na Agripu: Nije li vjerovao navedenim proročanstvima? Kraljev odgovor je predmet spora – je li rekao: „Uz malo više vremena i rječitosti mogao bi me uvjeriti da budem kršćanin,” ili

je rekao: „Misliš li da bi me u tako kratkom argumentu mogao učiniti kršćaninom, sa svim onim što ta riječ znači u smislu diskreditirati?” Odgovor svetog Pavla daje prednost prvom tumačenju: „Želio bih od Boga, da za malo i za mnogo, ne samo ti nego i svi ovi koji me danas slušaju postanu takvi kakav sam ja, osim ovih okova.”

Plemenitiji osjećaj, širi duh milosrđa, u zatvoru, lažno optužen i nepravedno sputan, ne može se ni zamisliti. Samo oni koji su bili s Isusom i učili o njemu mogli su stoga biti primjer suosjećanja i umjerenosti koje je on poučavao. Oh, kad bi svi Kristovi učenici naučili biti krotka i ponizna srca i našli odmor svojim dušama, jer tko može sumnjati da je sveti Pavao, zatvorenik, sa svojim slavnim nadama, bio sretniji u svakom pogledu od bilo koga od onih koji su ga čuli?

